

Steziice

STEZICE - šolski časopis za radovedne - LETNIK 48 - ŠTEVILKA 1 - JUNIJ 2017

UVODNIK

Dragi učenjaki!

Užitek je ustvarjati svoje življenje – in se tega zavedati. Cilji, želje in sanje živijo znotraj nas in samo od nas samih je odvisno, kako jih bomo znali uresničevati. Čeprav se vam pogosto zdi, da so starši in učitelji tisti, ki vam začitajo dneve, mesece in leta, se motite. Ceste, ki jih prehodite, so vaše. Znaki, ki jih srečujete na poteh, pa vas opozarjajo na nevarnosti oz. priložnosti, na dolžnosti oz. prepovedi, če le znate prisluhniti svoji notranji navigaciji. Vse je odvisno od tega, kakšno stališče zavzamete. Je učenje za vas izziv ali ovira? Bolje za vas, da ga vidite kot izziv, saj boste tako znali ovire premagati.

Kar nekaj izzivov je bilo v tem šolskem letu za tiste, ki so jih hoteli zgrabiti iz izrabiti sebi v prid. Čisto nazadnje razna tekmovanja v znanju – zlati in srebrni učenci so se resnično izkazali in so lahko v ponos sebi, staršem in šoli. Predvsem pa se velika dejanja začnejo z majhnimi koraki. Šolski novinarji smo vsem učencem na šoli ponudili možnost, da tudi za tokratne Stežice zapišete kaj lepega, ustvarjalnega. Mnogi tega niste izkoristili. Tisti pa, ki ste, lahko zasledite svoje ime na naslednjih straneh. Prav na sredi glasila pa je tokrat pripeta priloga, ki smo si jo zamislili kot nadgradnjo našega obiska časopisne hiše Gorenjski glas. Na obisku so nam prijazno razkazali svoje prostore in predstavili delo novinarjev in urednikov časopisa. Tudi sami smo jih skušali na ustvarjalen in tudi malce šaljiv način posnemati. Če nam je uspelo, boste presodili sami.

Na zadnjih straneh pa smo vam pripravili še nekaj miselnih izzivov. Slovo od šolskega leta 2016/17 smo tako simbolično želeli končati sproščeno, hkrati pa namigniti, naj počitnice ne bodo izguba časa. Vinko Möderndorfer je v pogovoru z mladimi bralci v Knjižnici dr. Toneta Pretnarja namreč dejal, da so počitnice izguba časa. Jaz pa dodajam, da so res, če jih »izkoristimo« samo za lenarjenje. Velika razlika je namreč med lenarjenjem in počivanjem. Počitek je nabiranje moči in razmišljanje o aktivnostih, ki bi jih radi uresničili, pa še ne vemo, kako. Lenarjenje pa je prestavljanje s kavča pred TV-jem do računalniškega zaslona brez namena, na primer. Brezciljno tavanje.

Želim vam torej aktivne proste dni, ko boste nabirali znanje in vedenje o istem, kar vam šola ne more dati, je pa neprecenljivo – izkušnje in spoznanja. Naj vas oblikujejo v ljudi, kakršni želite biti.

Uživajte življenje in pridite nazaj vedoželjni ter radoživ!

Andreja Kosec,
mentorica in urednica

IZDAJA:

Osnovna šola Bistrica
Begunjska cesta 2,
4290 TRŽIČ
Tel.: 04 597 17 60
Fax.: 04 597 17 70
E-mail: stezice@guest.arnes.si
<http://www.os-bistrica.si>

GLAVNA UREDNICA:

Andreja Kosec

LEKTORIRANJE: Andreja Kosec

NASLOVNICA: Tanja Knific, 9. a Dina Pintarič

FOTOGRAFIJE:

Člani FOTO-VIDEO krožka

OBLIKOVANJE: Dina Pintarič

TISK: Art Pro d.o.o., Ljubljana

NAKLADA: 300 izvodov

Prvošolci spoznavajo prijatelje, s katerimi bodo stkali vezi za več let, morda tudi za vse življenje. Začetek je pomemben in obetaven.

KDO JE PRAVI PRIJATELJ?

MATEVŽ, KER JE ZELO PRIJAZEN, KER SE Z MANO IGRA, KER SVA BILA V VRTCU SKUPAJ, KER SE SKUPAJ IGRAVA IGRO KRIŽCE IN KROŽCE. PRAVI PRIJATELJ SE DO MENE OBNAŠA LEPO. IMAM ŠE ENEGA PRIJATELJA, LUKA, S KATERIM SVA HODILA SKUPAJ V VRTEC. LUKA SEDAJ HODI V ŠOLO V KOVOR, ZATO SE MANJKRAT VIDIVA. KO SMO ŠLI NA VETRNO, SVA SE SPET VIDELA IN SVA BILA LAHKO SKUPAJ. **Andraž Komac, 1. a**

TIM, KER GA POZNAM IZ VRTCA, KER SVA PRIJAZNA DRUG DO DRUGEGA, KER ON UPOŠTEVA MENE IN JAZ UPOŠTEVAM NJEGA. MOJA NAJBOLJŠA PRIJATELJA STA TUDI ANDRAŽ IN JULIA. **Oskar Gorenčič, 1. a**

LUKA, KER SE SKUPAJ VELIKO IGRAVA. KO REČEM, DA GREVA RISAT, LUKA REČE: NAJ BO TAKO. IN TUDI KO LUKA REČE NAJ GREVA RISAT, SEM TUDI JAZ ZA TO. IMAM ŠE DVA PRIJATELJA: OSAKRJA, Z NJIM SE IGRAVA VOJNO. VELIKOKRAT SE GREVA KRIŽCE IN KROŽCE. IGRAVA SE ŠE DRUGE IGRE, KI JIH PREDLAGAVA. MOJA PRIJATELJICA JE TUDI JULIA, KER JE PRIJAZNA IN MIRNA IN SE SKUPAJ IGRAVA. **Tim Triller, 1. a**

MANCA, KER JE PRIJAZNA, KER NE UKAZUJE, KER NE NAGAJA. MOJ PRIJATELJ JE TUDI OKS. TO JE KUŽA. JE ŠE DOJENČEK IN NE GRIZE VEČ. VČERAJ JE ŠEL PRVIČ V PASJO ŠOLO. KO MAMICA IN OČI KAM GREŠTA ALI MAME NI DOMA, JE OKS PRI MENI IN ME VARUJE. OKSA JE STRAH, ČE SE NAMA S SESTRICO KAJ ZGODI IN ZAČNE LAJATI. MOJE PRIJATELJICE SO ŠE EVA, PATRICIJA IN EMA. EVA IN EMA ZATO, KER STA ZABAVNI. PATRICIJA PA ZATO KER, MI NE UKAZUJE. **Julia Mužan, 1. a**

JAKA, KER IMA LEPE OČI. RADA SE Z NJIM HECAM. IMAM ŠE ENO PRIJATELJICO, EVO. PRI NJEJ MI JE VŠEČ, DA JE TAKO PRIJAZNA IN DA SE SKUPAJ IGRAVA. MOJA PRIJATELJICA JE ŠE EMA. PRI NJEJ MI JE VŠEČ, DA VELIKO IN DOBRO DELA PRI PRAVLJICI SOVICA OKA. TUDI ZOJA IN TAMARA STA MOJI PRIJATELJICI, KER SKUPAJ SESTAVLJAMO SESTAVLJANKE. VŠEČ MI JE TUDI JULIA MUŽAN, KER SE SKUPAJ IGRAVA IGRO SPOMIN. **Patricija Pretnar, 1. a**

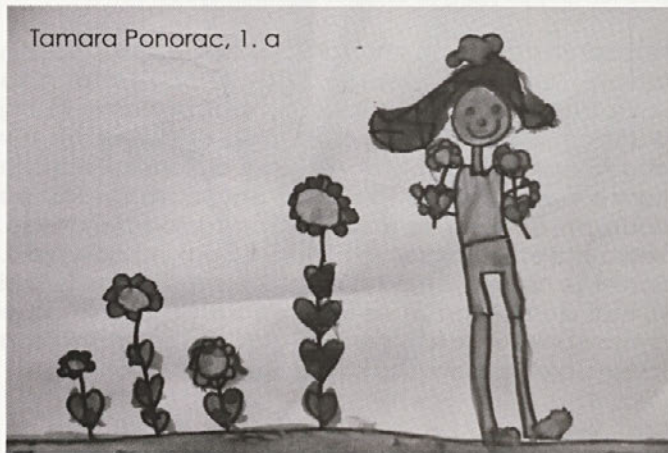
JAKA, KER MI JE VŠEČ, KER SE LAHKO SKUPAJ IGRAVA. VČASIH JE DO MENE PRIJAZEN, VČASIH TUDI NE. AMPAK POTEM SE SPET SKUPAJ IGRAVA IN NAMA JE LEPO. VČASIH SE SKUPAJ IGRAVA KAKŠNO DOBRO IGRICO: NPR. DA ON PONAVALJA ZA MANO VSE, KAR JAZ NAREDIM IN VČASIH TUDI JAZ PONAVALJAM ZA NJIM. TO NAMA JE SMEŠNO. **Jaka Aljančič, 1. a**

EVA, KER SE LEPO IGRAVA, DA SE TISTO IGRAVA, KAR JAZ HOČEM IN TISTO, KAR HOČE EVA. DO MENE JE PRIJAZNA. KO SVA SKUPAJ SE POČUTIM FAJN. MOJ PRIJATELJ JE TUDI JAKA, KER SE VČASIH ZUNAJ LOVIVA IN JE TO ZABAVNO. **Emo Grohar, 1. a**

JAKA, MATEVŽ, ANDRAŽ. Z JAKOM SI KAJ SMEŠNEGA POVEVA, MATEVŽ ME VELIKO NAUČI, KO JAKA NI ALI PA KOGA DRUGEGA NI, SE LAHKO IGRAM TUDI Z ANDRAŽEM. Z ANDRAŽEM IGAVA KARTE JUGIJA. **Jaka Zrim, 1. a**

NEJC, MATEVŽ, TIM IN OSKAR. OSKAR JE ZELO SMEŠEN. NEJC PA ZATO, KER JE VČASIH HODIL Z MANO NA NOGOMET. S TIMOM IN MATEVŽEM SE RAD KARTAM. PRIJATELJ JE TISTI, S KATERIM SE IGRAM IN SE Z NJIM NE TEPEŠ IN GA NE ZAFRKAVAŠ. PRIJATELJ MORA BITI PRIJAZEN IN ISTO DELA KOT JAZ DO NJEGA. **Luka Begovič, 1. a**

Tamara Ponorac, 1. a

ANDRAŽ, KER JE PRIJAZEN IN VELIKO SE SKUPAJ IGRAVA. IGRAVA SE VELIKO RAZLIČNIH IGER. PRIJATELJ MORA BITI PRIJAZEN IN DA SE HOČE VELIKO STVARI Z MANO IGRATI. IMAM PA TUDI ENEGA PRIJATEJA, LUKA, IZ DRUGE ŠOLE – IZ KOVORJA. VČASIH SVA BILA SKUPAJ PRIJATELJA IN SVA SE VELIKO SKUPAJ IGRALA. HODILA SVA SKUPAJ V VRTEC, AMPAK POTEM JE ŠEL ON NA DRUGO ŠOLO.

Matevž Klemenc, 1. a

JULIA, MANCA IN PATRICIJA. JULIA IN PATRICIJA MI POSOJATA FLUMASTRE, DA SEM LAHKO BARVALA, KER SO MOJI ŽE BOLJ SUHI. MANCA MI JE POSODILA NJENO LEPILO IN TO MI JE VŠEČ. DRUGA Z DRUGO SMO PRIJAZNE. Z JULIO LAHKO TUDI SEDIM. ČE SE SKREGAVA Z JULIO, POTEM LAHKO SEDIM SKUPAJ Z MANCO. PATRICIJA JE ZELO PRIJAZNA IN MI JE PRINESLA DARILO. IN SEM GA BILA VESELA. **Julija Meglič, 1. a**

JULIA, KER JE DO MENE PRIJAZNA IN KER MI DA POLOVICO POPOLDANSKE MALICE. MOJA PRIJATELJICA JE TUDI EMA. Z EMO SVA ŽE DOLGO SKUPAJ – OD VRTCA. IN SE ŽE DOBRO POZNAVA. V ŠOLI SE SKUPAJ IGRAVA Z LIKI. **Eva Štrukelj, 1. a**

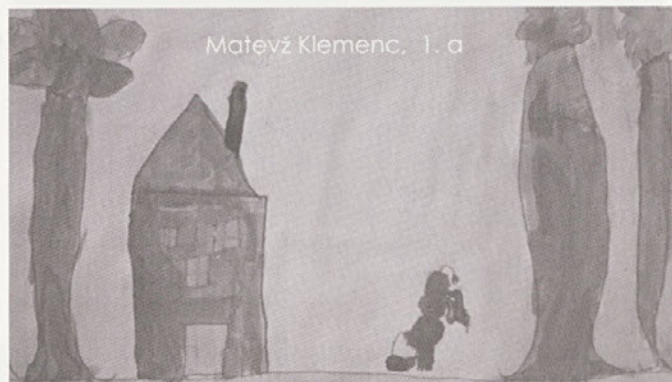
LUKA, KER SE RADA IGRAVA LEGO KOCKE IN JUGI KARTE. SKUPAJ SESTAVLJAVA TUDI LADJE. PRIJATELJ JE PRIJAZEN DO MENE IN TUDI JAZ DO NJEGA. **Nejc Ribič, 1. a**

VSI, KI JIH POZNAM SO MOJI PRIJATELJI. LEPO MI JE, DA SE SKUPAJ IGRAMO. FAJN MI JE DA SE IGRAMO SKUPAJ DRUŽABNE IGRE. Z NJIMI SE DOBRO POČUTIM. PRIJATELJ JE PRIJAZEN IN PRIDEN. **Manca Ive, 1. a**

MAMI, KER JE PRIJAZNA. TAMARA, KER SE SKUPAJ IGRAVA IN SVA DRUGA DO DRUGE PRIJAZNI.

Zoja Bečan, 1. a

ZAME JE PRAVA PRIJATELJICA ZOJA, KER SE RADI SKUPAJ IGRVA IN RADI SI SKUPAJ DELIVA STVARI. Z ZOJO RADI USTVARJAVA HIŠICE IN URE IZ PAPIRJA. RADI BARVAVA POBARVANKE. KO SEM SKUPAJ Z ZOJO MI JE LEPO IN ZABAVNO. NIKOLI SE NE LOČIVA. **Tamara Ponorac, 1. a**

Matevž Klemenc, 1. a

Julija Mužan, 1. a

V okviru projekta Tržič – mesto lepih misli in želja, smo tudi v 1. K ustvarjali srčke, ki smo jim dodali lepe misli in želje:

Rada bi, da bi lepo skrbeli za bolne. (Maja Cvetko)

Želim si, da bi se imeli vsi radi. (Ula Hudobivnik)

Želim si, da bi se vsi dobro počutili. (Urša Premrl)

Imamo se radi. (Iza Hudobivnik)

Pomagamo revnim. (Taja Obrstar)

Rada bi, da bi drug drugemu pomagali. (Lira Lučovnik)

Ljudje, pomagajmo drug drugemu. (Tea Javornik)

Rada imam svojo družino. (Elmedina Fazlijaj)

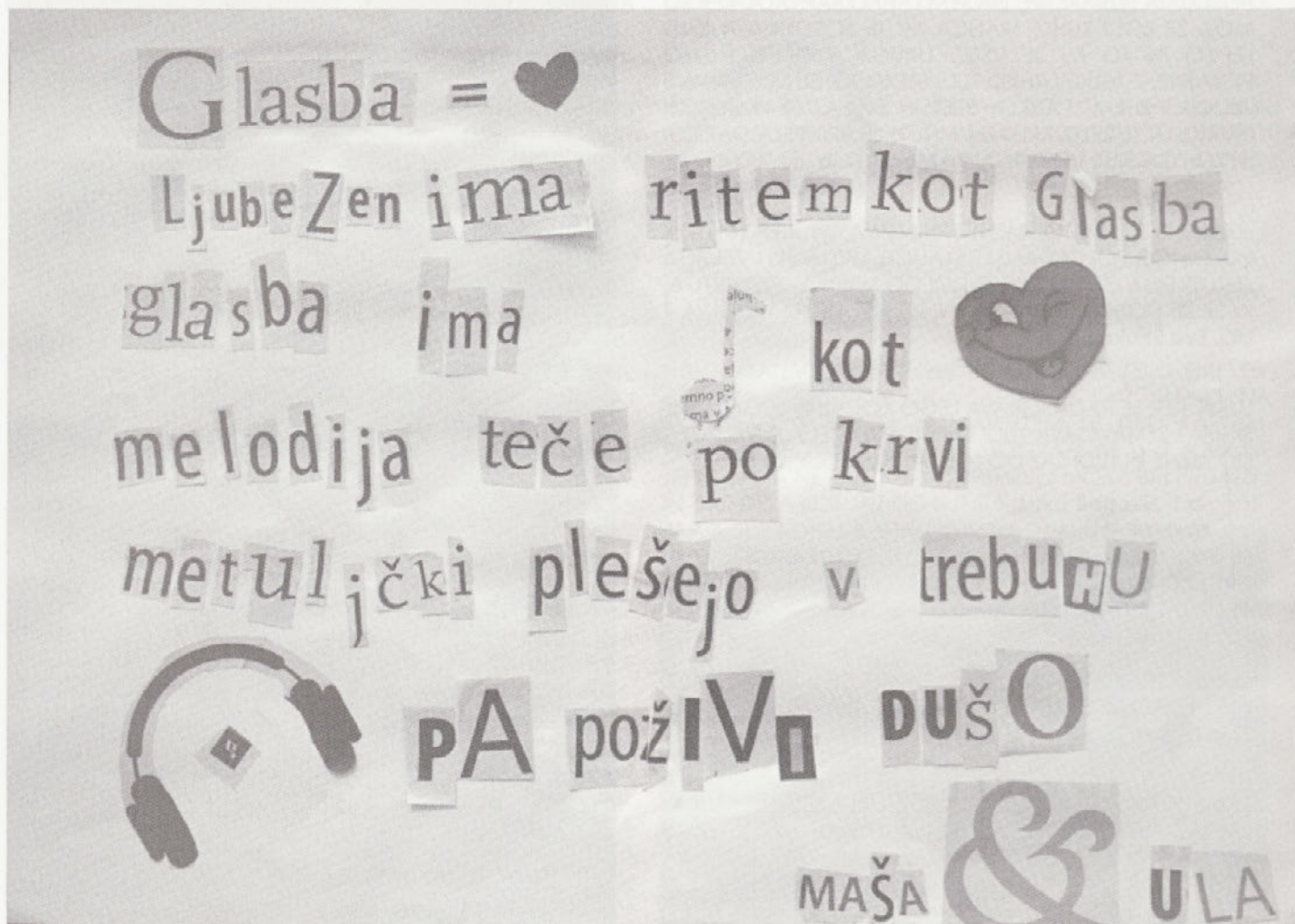
Da bi bili vsi zdravi. (Luka Ružar)

Da bi vsi živeli srečno do konca svojih dni. (Luka Martić)

Da bi bili vsi pridni in prijazni. (Nejc Rožič)

Dobil sem kužka. (Jaka Zupan)

Želim si, da bi bili vsi zdravi in se imeli radi. (Lenart Šilbar)

Moji mami je ime Maja. Piše se Vester. Rada ima zeleno barvo. Zelo jo imam rada, ker veliko ve in je zelo prijazna do mene. Zjutraj me zbudi, mi pripravi zajtrk in obleče mojo sestrico Oljo. Nato me odpelje v šolo, Oljo pa k babici in dedku. Sama gre v službo. Ima zelo veliko dela. Je cvetličarka. Ko pride iz službe, skuha kosilo. Mojemu očiju je ime Sašo, piše se Borojevič. Star je 39 let. Dela na Radiu 1. Je novinar. Vsak dan se zelo zgodaj zbudi. Vozi me v glasbeno šolo, kjer me odloži, sam pa se odpelje na kavico. Moj oči zelo rad počiva. Zelo dobro peče pice. Tudi on velikokrat naredi kosilo.

Emma Borojevič, 2. K

Moji mamici je ime Tanja. Stara je 38 let. V službo se vozi v Ljubljano. Všeč so ji roza, vijolična in bela barva. Rada gleda filme. Zelo rada ima družino. Tudi pospravlja. Imam jo rad, ker pomaga vsem v družini. Mojemu očku je ime Marko. Star je 39 let. Dela v Trzinu. Svoje delo rad opravlja. Rad ima črno, zeleno in modro barvo. Všeč so mu grozljivke. Rad ga imam, ker mi pomaga.

Mark Boštar, 2. K

Moji mamici je ime Sanela. Stara je 30 let. Rada ima rože. Zelo rada gre na morje ali na bazen. Všeč ji je zlaganje perila. Ima službo v zdravstvenem domu. Zelo jo imam rad, saj velikokrat peljeva na sprehod našega psa. Včasih se nama pridruži tudi očka. Mojemu očku je ime Almer. Star je 43 let. Dela blizu Kranja. Rad ima čisto hišo. Rad hodi na morje in na bazen. Ne mara zlaganja perila. Ko naš pes uide, je zelo jezen. Včasih se tudi igra.

Haris Biberovič, 2. K

Moji mami je ime Jana in je stara 42 let. Piše se Mlačnik. V službo se vozi v Ljubljano. Rojstni dan ima 1. oktobra. Njena najljubša barva je siva, najljubša jed solata in najljubša pijača voda. Všeč ji je, če ji kdo pomaga pri delu doma.

Voranc Skukan Mlačnik, 2. K

Nuša Polajnar, 5. b

Anika Zdravec, 2. a

Moji mamici je ime Polona. Stara je 39 let. Všeč ji je zelena barva. Dobro kuha. Zelo rada ima solato, pico, ocvrt sir. Rad jo imam, ker me pelje na športne aktivnosti, kot so nogomet, rokomet in kegljanje. Pomagam ji pri pospravljanju in pripravi kosila.

Moj ati je star 43 let. Ima zlato verižico. Dela na Loki 36. Všeč mu je rdeča barva. Včasih greva na sladolead ali pa na sok in krofe. Pomaga mi pri nalogi. Rad me ima, ker sem priden v delavnici, kjer dela s stroji. Včasih se tudi ureže.

Ažbe Pesjak, 2. K

Moji mamici je ime Urša. Piše se Urbančič. Ima temno rjave lase. Njena najljubša barva je roza. V službo hodi v Kranj. Dela od jutra do večera. Ima bel avto znamke Kia. Z menoj se rada igra, velikokrat se stiskava. Kuha mi kosilo. Pomagam ji pri kuhanju in pripravljanju mize.

Gaber Peternelj, 2. K

Moji mamici je ime Lavra. Stara je 42 let. Ima rjave lase. Rad jo imam, ker mi dovoli, da gledam risanke. Vozi me na karate. Po karateju pripravi večerjo, nato meni in bratcu reče, naj se oblečeva v pižamo.

Mojemu atiju je ime Matjaž. Star je 41 let. Ima črne oči. Imam ga rad, ker nas večkrat pelje v gostilno.

Luka Lunar, 2. K

Moji mamici je ime Špela. Stara je 40 let. Rada šiva, zloga perilo v stroj in kuha kosilo. Po poklicu je učiteljica. Veliko časa mora biti za računalnikom, ker mora delati nalogo. Veliko gleda televizijo. Vsak dan mi pregleda torbo. Veliko časa je zunaj. Njena najljubša barva je rdeča, najljubša jed pa kruh.

Mojemu atiju je ime Uroš. Star je 40 let. Ima črne lase in modre oči. Ima črn avto. Rad igra nogomet, bere časopis in gleda televizijo. Ko ima čas, se z menoj igra. Kosi tudi travo in kuha kosilo. Njegova najljubša barva je modra.

Jošt Jenko, 2. K

Jaka Dolinar, 2. b

Neža Gračnar, 2. b

Mojji mami je ime Simona. Ima zlato rjave lase. V službo hodi v cvetličarno in zelo zgodaj. Domov pride pozno. Rada ima srčke. Imam jo rad.

Mojemu atiju je ime Tomaž. Rad hodi v trgovino. Rad ima računalnik in ostale reči. Zelo ga imam rad, čeprav je včasih jezen name. Velikokrat skupaj igrava igrice.

Tilen Zupan, 2 K.

Moja mamica je stara 45 let. Ima črne lase in rjave oči. Pomagam ji pospravljati. Zelo je prijazna. Kupila mi je adidaske. Ko je ni doma, gre po bratca. Ko se vrne, skuha najboljše kosilo. Nikoli ne pozabi name. Njene najljubše barve so fluorescenčne. Pomaga mi pri domači nalogi. Imam jo zelo rad, tudi ona ima rada mene. Je najboljša mami na svetu.

Moj oči in moja mamica se imata zelo rada, ker imata mene, sestrico in bratca. Že veliko stvari mi je kupil. Je najboljši oči. Ima me zelo rad, ker mu pomagam v gozdu. Kadar kaj ušpičim, me zelo okrega. Včasih igram igrice na njegovem telefonu. Popravi mi skoraj vse, kar mi pokvari bratec Dominik. Je zelo prijazen.

Vid Valjavec, 2. K

Mojji mami je ime Petra. Ima rada vijolično barvo. Dela v vrtcu do štirih. Pomaga mi pri domači nalogi. Pripravi mi večerjo. Žalostna je takrat, če jo prizadenem. Rad jo imam, ker mi je kupila torbo in zvezke. Rada teče in bere knjige. Spat gre ob devetih.

Maj Bodlaj, 2. K

Moj očka dela v Ljubljani. Kuha različno hrano. Po navadi ga ni doma, ker dela. Pride pozno zvečer, zato se velikokrat ne vidiva. Če je doma, gleda televizijo. Včasih greva na obisk k prijateljem, k bratrancu.

Moja mamica dela v Bistrici. Dela obeske in ogrlice. Imam jo rad, ker me pazi in pripravlja kosila, večerje in malice.

Ali Dizdarevič, 2. K

Mojemu očku je ime Borut. Je majhen. Zelo veliko gleda televizijo in nato dela za službo. Zelo je siten. Malo je tudi pameten. Zelo dobro spi. Velikokrat je zaspan. Bratca Vida muči za šolo. Dela v Ljubljani. Pomagam mu pri čiščenju avta. Zelo me ima rad.

Mojji mami je ime Nataša. Stara je 42 let. Je zelo velika. Dela v Merkurju. Zelo slabo spi, zato mora spati tudi podnevi. Rada je segedin. Pri kuhanju ji pomagam. Ko ima čas, se skupaj igrava družabne igre. Rada ima rože in naravo.

Eva Hribar, 2. K

Corina Kim Berglez, 8. a

**Naš svet je veeelik in radoveden.
Želimo izvedl vse in početi vse, tudi tisto, kar se more.**

BILI SMO V PLANETARIJU

Šel sem v planetarij in bilo je temno. Tam smo videli in gledali filmčke. Izvedeli smo veliko novih stvari. Povedali so, da zemlja ni samo pokonci, temveč tudi nagnjena. Zato imamo letne čase. Ogleđali smo si tudi ozvezdja. Videli smo velikega medveda, Oriona, Škorpijona, Bika, Leva, Veliki voz, Mali voz in druge. Prav vsa ozvezdja so mi bila všeč. Bil je čudovit in poučen dan. Rad bi ga ponovil.

Maj Sušnik Tišler, 3. b

Spoznala sem, da je zvezda Severnica na Malem vozu. Spoznala sem tudi, če so zvezde povezane, nastanejo živali in da je Orion jedel živali. Hotel je pojesti škorpijona, a ga ni našel, ker se Orion vidi ponoči, škorpion pa podnevi. Izvedela sem, da so psičko poslali v vesolje. Najbolj mi je bilo všeč o zvezdi Severnici in planetih.

Natalija Borič, 3. b

Bili smo v planetariju. To je velik črn šotor, v katerem so razkazovali obliko vesolja. Najprej smo si ogledali Sonce. Povedal nam je, da je Sonce le majhna zvezda in da obstajajo veliko večje zvezde. Potem smo si ogledali ozvezdja in kaj predstavljajo. Našli smo Sonce in narisal nam je Sončevo pot. Našli smo tudi zvezdo Severnico. Astronom nam je povedal, da ni največja zvezda. Potem smo si pogledali planete in na koncu kratek filmček.

Matic Aljančič, 3. b

Vid Cotelj, 5. a

TEHNIŠKI DAN – NOVOLETNE DELAVNICE

V torek smo imeli tehniški dan. Prinesli smo ravnilo, volno, papirnati krožnik, plastičen pokrovček. Izdelovali smo smreke z okraski, sneženo kroglo in venček. Smreke so bile narejene iz malo tršega papirja. Venčki so narejeni iz papirnatega krožnika. Pobarvali so ga in okrasili. Snežena krogla je bila narejena iz valovite lepenke in kolaž papirja in vate. Izdelovali smo voščilnice. Prva je bila smreka iz tršega papirja, ovita z volno in plastične zvezde. Druga je bila iz pokrovčka za kisló smetano. Na barvasto stran smo narisali vzorek in nalepili.

Rok Balkovec, 3. b

Na tehniški dan smo delali izdelke. Delali smo venčke, smrekice in vizitke. Potem smo imeli odmor. Imeli smo razne okraske. Prepogibali smo papir, rezali papirnate krožnike in lepili okraske. Imeli smo se dobro. Nekatere stvari so bile težke. Bila sem zelo umazana. Malo smo se tudi igrali. Nasmejali smo se. Nataliji, Klari in Poloni sem posodila nekaj stvari. Ryan me je polil z lepilom. Bilo je lepo in zabavno.

Anabella Jevtič, 3. b

Najprej smo naredili smrekico. Prepognili smo papir. Pri tem smo si pomagali z ravnilom. Okrasili smo jo in začeli z novim izdelkom. Drugi izdelek je il venček. Izrezali smo krožnik. Potem smo ga pobarvali in okrasili s trakovi. Na voljo so bile tri barve trakov. Naredili smo svečo in jo nalepili na venček. Tretji izdelek je bila voščilnica. Naredili smo dve. Prva je bila z bunkico. Zelo smešno se jo dela.

Anže Ive, 3. b

Včeraj nismo imeli pouka, ker smo imeli tehniški dan. V naši skupni je bila Anabella, Polona, Klara in jaz. Delali smo jelko, kroglo, venček in voščilnice. S seboj smo prinesli gumbe, volno, papirnate krožnike in okraske. Imeli smo se super. Delali smo izdelke za novo leto. Učiteljica nam je pokazala, kako se dela. Za venček sem dobila 5. Na voščilnico sem pritrčila gumbe. Okrasili smo izdelke. Na kroglo sem prilepila darilo. Venček smo okrasili s krep papirjem, noter smo nalepili svečo.

Natalija Borič, 3. b

ZIMSKI ŠPORTNI DAN

Za športni dan sem si izbral smučarske skoke, čeprav sploh niso bili na izbiro. Imel sem tekmovanje. Vstati sem moral že ob petih, ker je bil odhod že ob šestih. Pripraviti sem se moral zelo hitro. Ko sem prišel do šole, sem počakal na avtobus. Vanj smo dali opremo in se odpeljali do Rogle, kjer je bila tekma. Opremo smo vzeli iz avtobusa in jo nesli do skakalnice. Tam smo obuli pancerje, stopili na smuči in si nataknilli čelado. Malo smo še potrenirali na manjši skakalnici, potem pa se je tekma začela. Prvič sem skočil 4,25 m, drugič 3,75 m in tretjič 3,5 m. Končal sem na 6. mestu in za las ujel priznanje.

Matic Aljančič, 3. b

Ko je bil športni dan, sem šla drsat. Eno uro in pol smo drsali, potem smo se šli igrati: zmajeva glava, črna hobotnica, en, dva, tri. Potem smo šli na borilne veščine. Učili nas je Denis Porčič –Čkorčip. Učili smo se udarce z roko in z nogo. Ko sem drsala, sem samo enkrat padla. Bilo je zabavno.

Anabella Jevtič, 3. b

V četrtek, 9. 3., so v šoli organizirali športni dan. Zelo je bilo zabavno. Jaz vedno nič ne vem, ampak hvalabogu sem se znašel na pravem avtobusu. Ko smo prišli na Pokljuko, smo šli najprej nekaj pojest, potem smo se šli sankat. Najprej sem se vozil z bobom, potem se sankal z navadnimi sankami. Bilo je mega, ker je bil tudi skok. Škoda, da je minilo tako hitro, ker je bilo res zabavno.

Anže Ive, 3. b

Z avtobusom smo se odpeljali na Jesenice, kjer smo šli v dvorano in obuli drsalke in se igrali in drsali. Potem smo šli v telovadnico, kjer smo se igrali različne igre. Nato smo šli še v telovadnico, kjer smo se igrali različne igre. V drugi telovadnici so nam pokazali različne veščine karateja. Ta dan mi je bil zelo všeč in bi ga takoj ponovil.

Ryan Goričan Slapar, 3. b

Jaz in moja skupina smo šli na Veterno h koči. Pred odhodom smo dobili sirovko in sok. Na Veternem smo se srečali s prvošolčki. Najlepše mi je bilo, ko smo ležali in jedli trobentice. Ko smo šli nazaj, sem dobil štiri žulje. Danes so že boljši. Dobil sem prvo pomoč. Takšna je bila moja pustolovščina.

Tai Banovič, 3. b

V četrtek smo šli na drsanje. Štartali smo o 8.20. Vozili smo se 30 minut. Najprej smo šli v garderobe in se preoblekli. Obuli smo drsalke in šli na led. Na ledu je bilo super. Drsali smo eno uro in pol. Potem smo se preoblekli v trenirko in kratko majico. Z učiteljico smo šli v telovadnico. Tam smo se igrali. Trener nam je govoril, kakšne igre se moramo igrati. Spoznali smo tudi kikkoks. Izvajali smo zanimive gibe. Bilo je zelo težko. Kmalu smo se odpravili domov. Imeli smo se lepo.

Jošt Mali Hočevar, 3. b

Martin Kavčič, 5. b

Z DOMIŠLJIJO NA POTEPU

ČUDEŽNO SEME

Nekega dne sem šla k vrtnarju, da bi za mamó kupila rože. Dal mi je šopek narcis in rekel, da mi še podari seme zelo lepe rože. Vzela sem, kar sem dobila in odšla domov.

Doma sem prosila mamó, če mi da malo zemlje. Dala mi je zemljo in velik lonec. Posadila sem seme in ga zalila. Zalivala sem ga štirinajst dni, petnajstega pa me je čakalo presenečenje. To ni bilo tako presenečenje, ki ga dobiš za rojstni dan. Na grmu so rasle sladkarije. Utrgala sem eno in spet je zrasla nova sladkarija. Poklicala sem mamó, takoj jo je poskusila. Poklicala sem še brata in očija. Vsi smo se sladkali.

Julija Ahačič, 3. K

Na vrtu sem našel čudežno seme v obliki srca. Posejal sem ga v lonček prsti in ga vsak dan primerno zalival. Zrasla je čudovita roža mavrične barve. Podaril sem jo mamici za rojstni dan. Ko jo je dobila, je bila presenečena in vesela.

Maj Dolčič, 3. K

Neko nedeljo sem na tleh našla seme, ki se je čudežno lesketalo. Doma sem ga posejala in čez en teden je iz semena zrasla čokolada. Od presenečenja sem skoraj padla. Pospravila sem jo v omaro. Mislila sem, da sem sanjala. Naslednji dan sem jo nesla v šolo. Razdelila sem jo sošolcem in sošolkam. Bila jim je zelo všeč. Tudi učiteljci sem jo dala en košček. Nekaj čokolade pa sem pojedla sama.

Zoja Rožič, 3. K

Jerca Malí Hočevar,, 9. b

IZŠTEVANKE

Ena, dve izgubil sem zobe,
tri, štiri, jaz grem pa na sir,
pet, šest pojdiva mal pojest,
sedem, osem, zakaj te zopet nosim,
devet, deset, ti greš pa z mano na sladoled.

Aljaž Prezelj, 3. a

Tinka Tonka pod goro
pelje ovčke po vodo.
Príde volk, jih zapodi,
hitro teci, en, dva, tri.

Nik Rztresen, 3. a

En, dva, tri vse se razkadi,
štiri, pet pejmo zdej v klet,
šest, sedem spet sem bil poreden,
osem, devet, daj mi sladoled.

Žan Begovič, 3. a

Ena, dva zoba mi izpadata,
tri, štir`, prinesi mi papir,
pet, šest, sedem, petelin je poreden,
osem, devet, deset, ti si pa izšet.

Nejc Melihen, 3. a

MOJA PRODAJALNA

Nekoč je blizu mojega doma stala stara lesena hiša. Odločil sem se, da jo bom kupil in preuredil v slaščičarno. Prepleskal sem zidove. Na police sem dal tortice in mafine. Imenoval sem jo Slaščičarna Doni. Pekel sem pite, torte in mafine. Vsak dan zjutraj sem jo odprl. Vsi so hodili vanjo in bilo je super.

Nik Rztresen, 3. a

Na robu nekega mesta je stala stara prodajalna z imenom Kik. V njej sem videla blagajno, majice, hlače in pižame. Nikogar ni bilo notri, bila je čisto prazna. Odločila sem se, da jo bom kupila. Nato sem jo popolnoma preuredila. Zaposlila sem veliko prijateljev. Prišli je veliko kupcev in veliko sem zaslužila. Zvečer sem prodajalno zaprla. Vse smo pospravili. Z zasluženim denarjem sem si kupila novo kolo.

Riana Mulalić, 3. a

Staro prodajalno sem podrl in zgradil hotel s petimi zvezdicami. Pred hotelom sem zgradil velik bazen. Najel sem kuharje, čistilce in druge delavce. V njem je bila tudi velika soba za našo družino. V njej je bil tudi velik akvarij. Zunaj sem posadil drevesa, da je bilo podobno deževnemu gozdu. Zgradil sem živalski vrt za jaguarje, krokodile, slone, leve, tigre, opice, papige in še mnoge druge živali. Postal je najbolj slaven živalski vrt na svetu.

Aljaž Prezelj, 3. a

Enkrat sem kupil staro prodajalno. Imenoval sem jo Iron Fire, tako kot se imenuje naš bend. V njej je bilo toliko prostora, da smo z bendom lahko imeli vaje. Vse police sem potisnil k strani in nanje dal plošče, ki smo jih posneli. Podnevi sem prodajal plošče, zvečer pa smo z bendom imeli vaje. Vsak dan sem veliko zaslužil. Lahko sem kupil nove inštrumente. Preostanek denarja, ki smo ga zaslužili s koncerti, sem porabil za druge pomembne stvari. Bilo je »carsko«, ampak zdaj ne igramo več, ker smo že prestari in imam samo še trgovino s ploščami.

Marcel Lipušček, 3. a

NA OBISKU PRI PIKI NOGAVIČKI

Nekega dne sem dobila pismo. Odprla sem ga. Pismo je bilo od Pike Nogavičke. Teško sem ga prebrala, ker Pika ni hodila v šolo in ni znala pravilno pisati. Nekako mi je le uspelo prebrati. Vabila me je v svojo vilo Čira Čara. Njena hišica je bila ljubka. Čakala me je na vrtu, kjer so rasle vrtnice. Ves dan sva se igrali družabne igre in pili topel čaj.

Nika Benda, 3. a

Ko sem prišel na Pikino verando, sem potrepljal konja po glavi. Pika me je sprejela in skupaj sva pekla palačinke. Ko sva jih pojedla, sta prišla Tomaž in Anica. Skupaj smo se igrali na njeni postelji. Potem smo pili vročo čokolado. Gospod Ficko jo je popil v trenutku. Potem smo igrali monopoli. Zmagala je Pika. Nato smo šli ven in naredili iglu. Vsak je imel svojo sobo. Preden sem šel domov, mi je Pika dala svojo žogo.

Jaka Stritih, 3. a

MOJ POLET Z DEŽNIKOM

Ko sem se igrala s svojo novo lutko in dežnikom, mi je lutka padla v vodo. Odnese jo je tok. Družina je videla, kaj se je zgodilo. Grdo so me gledali. Prijela sem dežnik in odnesel me je v zrak. Letela sem nad Tržičem in nad neko čudno deželo. Kmalu sem pristala. Okoli sebe sem videla polno sladkarj. Prišli so otroci: Pika, Nika, Mitja in Maja. Rekli so mi, da če poješ bombon, si lahko zaželiš, kar hočeš. Vsak od njih je pojedel bombon in spremenili so se. Eden si je zaželel, da bi postal Vsevid. Spomnila sem se na svojo lutko. Vsevida sem vprašala, če mi lahko poišče mojo lutko. Našel jo je v vodi. S palico jo je vzel ven. Zahvalila sem se mu in odletela nazaj domov.

Emma Rozman, 3. a

Ko sem se igrala na travniku, sem opazila nekaj bleščečega. Šla sem do gozda in zagledala škrate. Prosil me je, če mu pomagam odnesti nekaj kamnov za njegovo hišico. V zahvalo mi je dal dežnik, ki pa ni bil navaden dežnik. Če si zamisliš, da bi odletel v neko deželo, te ponese tja. Jaz sem si predstavljala samoroga.

Iznenada se je dežnik začel dvigati. Nekaj časa sem letela in kmalu pristala v deželi samorogov. Vsi so znali govoriti. Enega sem zajahala. Dva dni sem ostala pri njih. Tretji dan sem odletela nazaj domov. Še vedno včasih kam odletim.

Nika Benda, 3. a

POTOVANJE SLONA JUMBA

Nadaljevanje zgodbe

Slon Jumbo si je prihranil toliko denarja, da si je kupil avto. Povabil me je na potovanje.

Mamico sem vprašal, če lahko grem. Dovolila mi je. Z Jumbom sva spakirala vse potrebno. Odpeljala sva se v Lesce. Tam sva se pridružila cirkusu. Potovala sva po celi Nemčiji. Zelo dobro sva zaslužila. Kmalu sva bila najboljša akrobata v cirkusu. A najino prijateljstvo ni bilo večno. Zato sva šla vsak svojo pot.

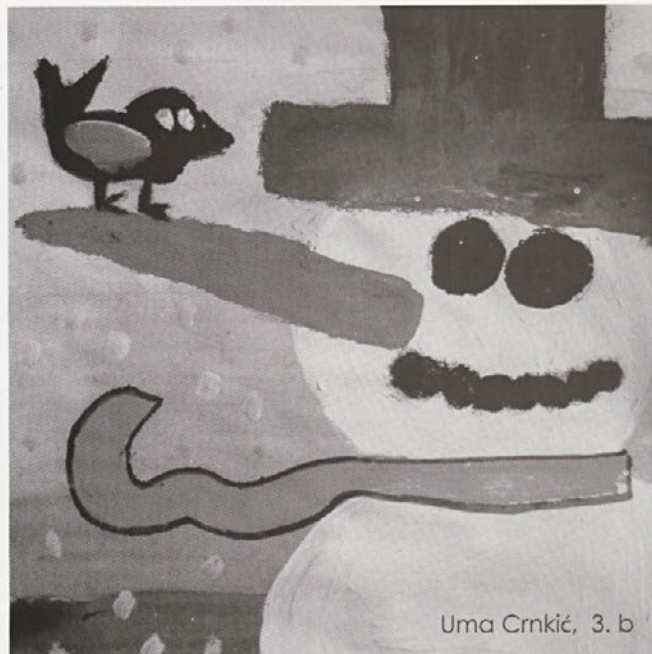
Jaz sem šel domov, on pa je odšel s cirkusom.

Arijan lčanović, 3. a

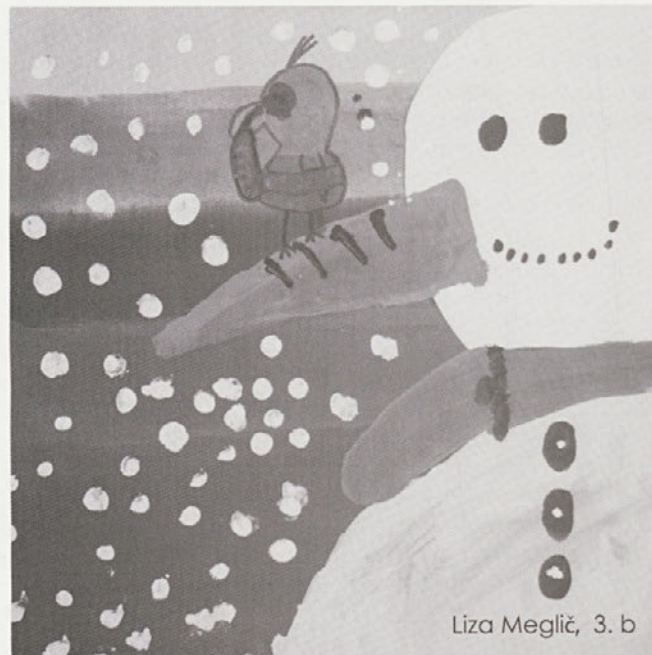
ZGOBICA IZ BESED

Ko sem vstal, sem videl mamo, ki je bila oblečena kot kuhar. Vadila je za kuharski krožek. Pojedel sem zajtrk in šel v šolo. Na stopnicah sem srečal čistilko, ki je čistila hodnik. Komaj sem prišel mimo. V šoli sem si oblekel kopalke, saj bomo šli plavat. V bazenu je bil plavalec, ki je dosegel svetovni rekord na 50 metrov. Ko smo se vrnili v šolo, sem šel k farmacevtu, ki mi je dal zdravilo proti kašlju. Doma sem poslušal Metalico. James Hetfield je res dobro pel. Potem sem šel gledat televizijo. Bil sem gledalec televizije. Šel sem kolesariti. Enkrat sem se zvrnil. Kmalu sem šel gledat drsanje. En drsalec je bil zelo dober. Ko sem prišel domov, je bila že noč in moral sem iti spat. Sanjal sem, da bom kmetovalec.

Marcel Lipušček, 3. a

Uma Crnkčić, 3. b

Liza Meglič, 3. b

HVALEŽNOST JE BILA ENA OD TEM, O KATERIH SMO SE POGOVARJALI V OKVIRU PROJEKTA TRŽIČ, MESTO LEPIH MISLI IN ŽELJA. ČETRTOŠOLCI SO RAZMIŠLJALI O TEM IN ŠE ČEM.

Hvaležna sem in veliko mi pomeni, da imam na svetu nekoga, da mu zaupam in povem, kaj me muči. Hvaležna sem, da imam starše, ki mi pomenijo veliko in mi dajejo ljubezen, varnost in dom. Hvaležna sem, da imam prijatelje, s katerimi so igre prijetnejše in čas hitreje mine.

Loti Mušinović, Nina Vogelčnik, 4. a

Hvaležna sem sorodnikom, ki mi stojijo ob strani. Hvaležna sem učiteljicam, ki me šolajo. Hvaležna sem tudi mojim prijateljicam, ker mi pomagajo pri učenju. Hvaležna sem mojemu mlajšemu bratcu Urhu, ker me je naučil, da se ne sme obupati. Hvaležna sem vsem, ki me spodbujajo in mi stojijo ob strani. Hvaležna sem mojim sestričnima, ker sta me naučili kako igrati klavir. Hvaležna sem še posebej mojemu dediju, ker me spodbuja, me kaj nauči, mi pomaga, navija in me zabava. Hvaležna se moji mami, ker poskrbi zame, me nahrani in mi kupi oblačila. Hvaležna sem mojemu atiju, ker popravlja stvari, mi kaj skuha, me pripelje v šolo in mi kaj kupi. Hvaležna sem še posebej mojim staršem, ker so me naučili smučati. Hvaležna sem moji babi, ker vsakič reši prepir. Hvaležna se tudi svoji stari mami, ker me je tako dobro naučila teči in biti vztrajen.

Eva Jerman, 4. a

Hvaležna sem vsem, ki me imajo radi in me spoštujejo. Hvaležna sem dobri hrani in vodi. Hvaležna sem zdravniku, družini, učiteljicami in staršem zato, ker mi vsi pomagajo. Hvaležna sem vsem prijateljicam, ki mi pomagajo in mi zaupajo. Vsem sem hvaležna zato, ker me spoštujejo mi zaupajo, mi pomagajo in me ščitijo. Hvaležna sem pa tudi vsem domačimi živalim, ker nas imajo rade.

Laura Poljanec Nemeč, 4. a

Za 11. rojstni dan sem si zelo želel novo kolo. Želja se mi je uresničila. Mami je na skrivaj iskala novo kolo. Pred rojstnim dnevom me je peljala v Intersport v Kranj. Tam sem si s pomočjo prodajalca izbral najbolj primerno kolo. Ker je bilo veliko izbire, sem se lahko malo tudi izmišljal.

sem si izbral sivo in rdečo barvo. Za boljšo varnost na cesti mi je prodajalka pomagala izbrati primerno velikost čelade. Bila je velika izbira, zato sem imel problem izbrati primerno barvo. Na koncu mi je bila najbolj všeč v rdečem, ki lepo pristoji kolesu. Ko smo pripeljali kolo domov, sva šla z mami na poskusno vožnjo okoli Zvirč.

Želja se mi je uresničila, zato sem zelo hvaležen za novo kolo.

Jakob Golmajer – Šmid, 5. razred

Nekega dne sem prišla v šolo in tam so bili moji sošolci in moja prijateljica Ana. Prišla je do mene in sva se pogovarjali in se smejala. Ko je zazvonil šolski zvonec, sva se usedli v razred in kmalu je prišla učiteljica. Najprej smo imeli MAT, po matematiki pa odmor. Z Ano sva med odmorom skupaj pregledali matematične naloge. Po tem odmoru smo imeli še tri odmore in enega glavnega. Po kosilu sva obe odhajali domov, med čakanjem na starše sva šli na sladoled. Hvaležna sem ji, ker je moja dobra prijateljica.

Neža Ovsenek, 5. a

Hvaležen sem za hrano, da nismo lačni. Hvaležen sem za starše in sorodnike, ker skrbijo zame in me imajo radi. Imam dovolj igrač in prijateljev, s katerimi se lahko igram in preživljam prosti čas. Lahko hodim v šolo in se učim novih stvari. Da smo zdravi in da lahko gremo na počitnice. Hvaležen sem za knjige, ki mi omogočajo pobeg v domišljijo in veliko novega znanja. Z veseljem igram kitaro in uživam v glasbi. Hvaležen sem, da živimo v miru in toplem domu, v katerega se lahko vrnemo po vseh dogodivščinah.

Jaka H. P., 4. b

Hvaležen sem za starše, ker mi v življenju pomagajo.

Prijatelje, da nisem sam in da mi ni dolgčas.

Igrače, da se igram.

Obleke, da mi ni mraz.

Šolo, da se učim.

Življenje, da sem živ.

Ime, da me poznajo.

Ljubezen, da me imajo radi.

Elektriko, da lahko gledam televizijo in računalnik.

Za varnost, da sem večkrat varen pred pretepi in vojnami in za šolske potrebščine, da lahko delam v šoli.

Marko Zečevič, 4. b

POGUMNI HENRI

Nekoč je živel fant po imenu Henri. Star je bil 14 let. Želel si je najti službo, da bi staršem dokazal, da je odgovoren. Pri iskanju službe mu je pomagala prijateljica Anja. Na spletu sta našla oglas, da se išče oseba za delo v stari trgovini. Henri je odšel do stare trgovine na vogalu in vstopil. Prijazen prodajalec ga je napotil na razgovor k svojemu šefu. Peljal se je z dvigalom in ko je izstopil, je pred seboj zagledal Kapitana moža. To je junak, ki rešuje mesta in ljudi. Kapitan vpraša Henrija, če bi mu pomagal pri reševanju mesta. Henri je navdušen in delovno mesto sprejme. Skupaj rešujeta mesta in ker je Henri zelo pogumen, mu Kapitan mož da vzdevek Pogumni Henri. Henri je staršem dokazal, da je odgovoren in pogumen.

Nika Pogačnik, 4. K

STRAH

S prijatelji smo odšli v gozd nabirat gobe in kostanj. Ko smo že nekaj časa nabirali, smo ugotovili, da Maja in Eva manjkata. Pričeli smo ju iskati. Preiskali smo vso okolico, pretaknili vsak grm, a ju nismo našli. Prestrašeni smo odhiteli proti domu. Na robu gozda smo zaslišali čudne glasove in pokanje dreves. Vsi prestrašeni smo se stisnili skupaj, misleč, da je volk. V tistem hipu sta iz grmovja smejoči skočili Eva in Maja. Skupaj smo odšli domov.

Miha Rutar, 4. K

ZGODBA L

V stari škattli je bila nekoč stara polomljena metla. Vsak dan je bila tam in se dolgočasila. Nekega dne so v škattlo, v kateri je bila metla, položili še kroglo za bowling, coklo brez para, star šolski zvezek in polomljene orgle. Metla se takoj predstavi in jih vpraša, kako so prišli sem. Vsak je povedal žalostno zgodbo, kako se je znašel tu. Metli se je zdela najbolj žalostna zgodba cokle. Čez teden dni sta se jim pridružila še prekla in bakla. V treh dneh so postali najboljši prijatelji. Od takrat naprej metla nikoli več ni bila sama, prav nasprotno, vsak mesec jih je bilo v škattli več.

Manca Peternelj, 4. K

LISICA TATICA

Po stezi prihaja lisica,
ki je poznana kot tatica.
Dobro ve to naša mama,
saj jo videla je sama,
kako je hitro ukradla grozd
in zbežala v bližnji gozd.
Lisici zdi se vse le igra,
saj ne boji se niti tigra.

Vid Šlibar, 4. K

Naja Meglič, 4. b

NOVI JEZIKI – NOVI PRIJATELJI

Pred davnimi časi je živel star lev, ki je imel za prijatelja govorečega konja. Nekega dne sta šla lev in konj v trgovino in je lev govoril levščino. Prodajalec ga ni razumel. Ko pa je konj začel govoriti konjščino, ga je prodajalec takoj razumel. V tistih časih so govorili tri jezike in to so: levščina, konjščina in medvedščina. Lev je znal ropati, zato se je ponoči, ko je konj spal, odplazil do trgovine. Splezal je do okna in šel v trgovino. Ni pa vedel, da bo v tisti noči prišel ropat še medved. Medved je seveda govoril medvedščino in ga lev ni razumel. Ko sta se srečala v trgovini, sta se tako prestrašila drug drugega, da sta zbežala.

Ko je lev prišel domov, je konj priredil zabavo. Na zabavo je bil povabljen tudi medved. Ko sta se lev in medved bolje spoznala, ju je konj naučil konjščino in tako so se lahko pogovarjali in razumeli.

Vid Šlibar, 4. K

DAN REFORMACIJE – PROSLAVA KOT KVIZ

28. 10. 2016 smo na OŠ Bistrica imeli proslavo ob dnevu reformacije. Potekala je v obliki kviza in na temo reformacija na slovenskem.

Tretjo šolsko uro smo se torej odpravili v večnamenski prostor. Tekmovalci so bili 6. r. (Trubarjevi carji), 7. r. (Reformatorji), 8. r. (Plemiči) in 9. r. (Sveta trojica). Vsi razredi so odlično navijali. Za zmago smo si bili vsi zelo blizu, a na koncu so zmagali Plemiči z 25 točkami. Nato smo bili 6. in 7. razredi z 22 točkami in nato 9. razreda z 18 točkami. Med kvizom je proslavo popestril Primož Lah z nastopom Primoža Trubarja. Upokojena učiteljica zgodovine, Marta Frantar, je na koncu predala nagrado zmagovalcem. Na ta dogodek pa smo izvedeli tudi rezultate zbiralne akcije starega papirja. Zmagovalci so bili učenci iz 9. b razreda, takoj za njimi 9. a razred in tretji 3. a. Četrti pa smo bili 6. a.

Upam, da naslednje leto spet tekmujem v kvizu. Najbrž pa se že vsi veselijo naslednje akcije zbiranja papirja in novega rekorda ter seveda nove proslave oz. kviza za dan reformacije.

Tija Stritih, 6.a

TEDEN OTROKA IN OBISK »NAŠE« AFRIČANKE

V ponedeljek, 3. 10. 2016, smo obeležili teden otroka. Iz Afrike nas je obiskala Slovenka Jana Dular.

Je predstavnica in največja dobrodelnica v društvu ELA, ki pomaga otrokom v Afriki. Jana živi v Afriki in tam pomaga otrokom. Živela je v štirih državah, Chinteche, Nkahata Bay v centralni Afriki, najdlje pa je živela v Malaviju, kar osem let. Povedala nam je vse o Afričanih. Zgodbe se začnejo zaradi njene dobrodelnosti. Osrečila je več kot 3000 otrok. Zgradila je dve šoli, podarjala svinčnike in zvezke, gozdne ljudi, ki so jih oblasti pregnale, učila poljedelstva ... Hecno pa je to, da si Afričanke želijo imeti belo kožo in dolge lase, Slovenke pa rjavo kožo. Pokazala nam je tudi različne narode, njihove značilnosti in obleko ter dodatke. Otroci v Afriki jo imajo radi pa tudi njihove mame, saj jim je zelo pomagala. Saj je tudi veliko učencev naredilo šolo zaradi njenega učenja. Pomagala pa je tudi otrokom invalidom, ki so ji še posebej hvaležni.

Misliva, da je bil za teden otroka ta dogodek zelo zabaven in poučen.

Tija Stritih, 6.a in Loti Mlakar, 6.c

Tržič - mesto dobrih misli in želja**TUDI OŠ BISTRICA IMA VELIKO SRCE**

V petek, 7. 10. 2016, smo s posebnim športno-kulturnim dogodkom, ki so ga poimenovali Tržiška veriga srca, obeležili hkrati teden otroka in projekt Tržič - mesto dobrih misli in želja. Namen projekta je povezati učence, starše, sorodnike, delavce javnih zavodov in društev ter Tržičane.

Tudi bistriški osnovnošolci smo zbirali dobre misli in želje. Pa ne le to. V sredo, 5. 10., smo šolske klopi zamenjali za sonce in svež zrak in odšli pred trgovski center Deteljica. Otroci so se likovno izrazili o tem, v kakšnem svetu bi želeli živeti. Vsak otrok si je v obliki srca izbral risalno površino in z barvnimi kredami izrazil svoje želje. Lahko so risali skupaj s prijatelji. Učencem je bilo zelo všeč. Bili so motivirani. Bili smo opaženi tudi od krajanov. Zelo jim je bila všeč ideja in naši izdelki.

V razredih pa smo učenci in učitelji veliko razmišljali o tem, kaj bi resnično radi sporočili vsem krajanom; v kakšnem vzdušju bi se želeli srečevati na ulicah in med zidovi ustanov, ki združujejo ljudi različnih interesov. Priznati si moramo, da drug drugega potrebujemo. Vsak razred posebej in nato vsi skupaj smo izbrali misel, ki je tisti petek romala do župana – predali so jo tekači iz vsake izmed šol Bistrica, Križe, Tržič.

Ko se je jutro prevesilo v dopoldne, smo na OŠ Bistrica z bučno dobrodošlico sprejeli štafeto. Najprej so vsi učenci pozdravili tekače z navdušenim ploskanjem. Pripravili smo jim lep desetminutni sprejem v večnamenskem prostoru šole s poezijo in glasbo. Program sta vodili Polonca Jekovec in Zala Šarabon, Primož Lah pa ju je spremljal na kitari. Naša misel se je glasila: učitelji in učenci OŠ Bistrica vam polagamo na srce, da človeka ne obsojate, ampak mu pomagajte. Nalepili smo jo na veliko rdeče srce in tržiška veriga srca je tekla naprej, povečana tudi z našimi učenci – tekli so Nurija Bašič, Matic Ivanšek, Timotej Gros, Liza Novak in učitelj Mitja Žnidaršič.

Dan nam je bil všeč in gotovo se nas večina strinja, da je ta misel lepa in da smo dobro izbrali. Vse misli in želje naše šole so na ogled postavljene pred zbornico. Upamo, da bodo dobre misli koga spremenile. V projektu bo OŠ Bistrica z veseljem še naprej sodelovala.

Šolske novinarki Eva Puhar, Tija Stritih, Brina Ahačič
in Klara Aljančič z mentorico Andrejo Koserc

Obisk paraolimpijca Sandija Novaka »BESEDA ČE V ŽIVLJENJU NE OBSTAJA!«

V četrtek, 1. decembra 2016, smo na šoli imeli tehnični dan. Z obiskom nas je razveselil slepi maratonec Sandi Novak, po njegovem obisku pa smo praznično okraševali šolo.

Pri 32 letih je Sandi doživel hudo nesrečo in od takrat naprej drugače gleda na življenje. Pred nesrečo je bil živahen in vedno aktiven fant. Njegov hobi je bil nogomet. Na fantovščini leta 2005 pa je nanj padel križ, ki ga je za prijatelja celo sam izdelal, saj je bil izučen mizar. Poškodba glave je bila tako huda, da se je po dveh tednih nezavestnega stanja le zbudil, a slep.

Moč za nov začetek življenja mu je dajal njegov brat Damjan, saj so jima starši že umrli. Zdravil se je na Soči in v centru Korak. Pet mesecev po nesreči se je že rekreiral. V njem se je prebudila želja po teku in hotel je postati maratonec. Njegova želja po uspehu je bila tako velika, da se mu je uresničila, a samo s trudom in prijatelji. Njegov prvi maraton je bil ljubljanski leta 2008. Spremljal ga je Primož Černilec, njegov čas je bil okoli 4 ure. Njegov naslednji cilj so bile paraolimpijske igre v Rio de Janeiru, kjer je na cilj priteknel kot 8. na svetu. Tja sta ga med drugimi spremljala tudi nekdanji slovenski maratonec Roman Kežzar in Primož Černilec. Njegov čas je bil 2 uri 37 minut 57 sekund. Tek je njegov način življenja. Z njim začne in zaključi vsak dan. Zato ni presenetljivo, da se že pripravlja za naslednje paraolimpijske igre v Tokiu. Njegov stavek je: »Jaz to zmorem, gremo naprej!«

Sedaj ne pije več alkohola in ne kadi. Zdaj se tudi zdravo prehranjuje. Skozi leta se je naučil sam skuhati kavico in speči palačinke. Sandi je zabaven in optimističen sogovornik. V pogovoru z nama je poudaril, da se moramo mladi več pogovarjati in se družiti. Zanimalo naju je še, kako se preživlja. Povedal nama je, da je invalidsko upokojen, bankovce prepozna po dolžini, kovance pa po robovih. Sicer prav tako gleda televizijo in bere. Večina knjig je na kasetah in v brajlovi pisavi. Življenje si je torej na novo osmisлил in ga zares zaživel.

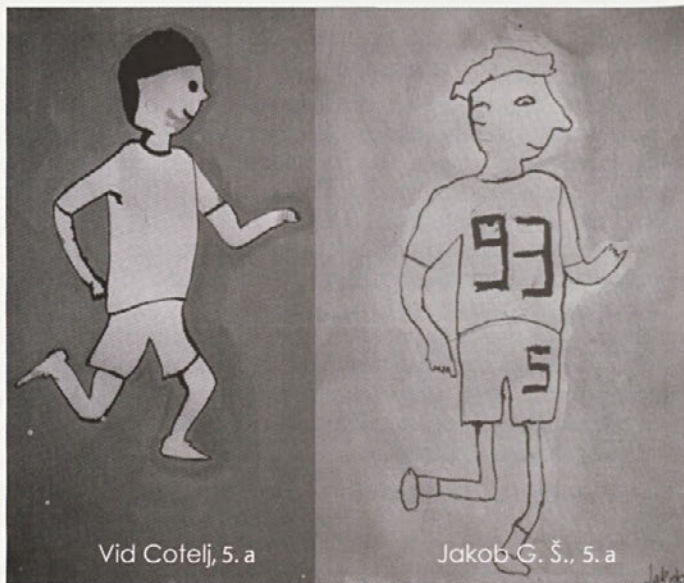
Na šoli pa je ta dan zaživel predpraznično ustvarjanje. V učilnici za angleščino so delali božični plakat, kviz, pismo za Božička in recept za božični kolač. Pri tehniki so delali škatle v obliki srčkov za Tržiško verigo srca in novoletni bazar, novoletne čestitke in papirnate ptičke. V matematiki so izdelovali smrečice za okrasitev zbornice.

Ko sva stopili v kuhinjo, nama je takoj zadišalo po prazničnih

piškotih. Povedali so, da pečejo vanilijeve rogljičke in kosmičeve piškote. Mmmmm ...

Vse je potekalo zelo praznično. Ko sva hodili po šoli, je bilo zabavno biti v vlogi novinark.

Tija Stritih, Brina Ahačič, 6. a

Vid Cotelj, 5. a

Jakob G. Š., 5. a

PROSLAVA OB SLOVENSKEM KULTURNEM PRAZNIKU

V torek, 7. februarja 2017, smo imeli proslavo ob slovenskem kulturnem prazniku, saj 8. februarja praznujemo kulturni praznik in pesnika Franceta Prešerna, ki velja za našega največjega pesnika, Slovenci pa se na ta dan spominjamo njegovega življenja in pesmi, ki nam jih je zapustil.

Proslavo v večnamenskem prostoru smo začeli s himno. Zdravljico sta dvoglasno zapeli Katarina Pogačnik in Tinkara Ana Novak, članici mladinskega pevskega zbora. Kasneje se jima je pridružil celotni pevski zbor z zborovodkinjo Petro Smolej. Zapeli so nam pesmi Beli cvet in Podaj mi roko brat. Na inštrumentih sta jih spremljala Primož Lah in Žiga Štucin.

Uživali smo tudi ob ogledu predstave Alenke Goljevšček Ko avto zjutraj noče vžgati, ki so jo odigrali člani dramskega krožka naše šole, pripravljala pa jih je mentorica Marija Bohinjec.

Program sta povezovali osmošolki Zala Šarabon in Eva Potočnik.

Ob koncu smo prisluhnili še Prešernovi Gazeli, ki sta nam jo recitirali Polonca in Lana.

Vse nastopajoče smo nagradili z aplavzom, saj vemo, da se je za vsak nastop potrebno potruditi in da s svojim vedenjem kažemo odnos do nastopajočih in kulture.

Brina Ahačič, 6. a

DAN SV. PATRIKA

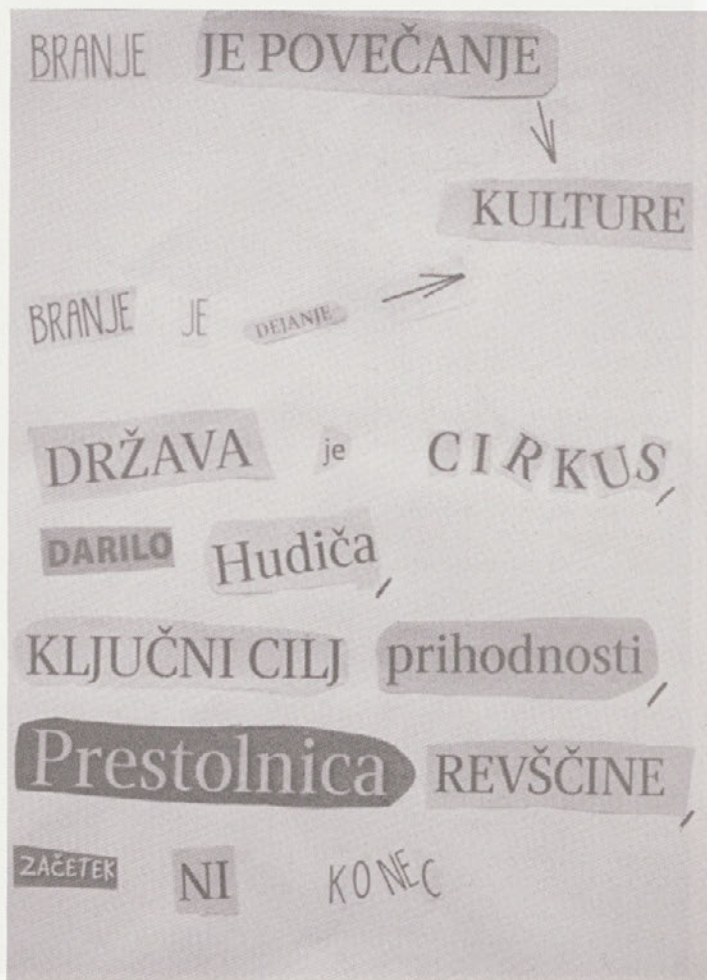
10. 3. 2017 smo imeli tehniški dan, učenci 6. a razreda pa smo imeli posebno delavnico pri učiteljici angleščine Tjaši Švab. Ustvarjali smo na temo St. Patrick's Day, ki ga Irci praznujejo 17. marca.

Učiteljica nam je najprej pokazala predstavitev o naši temi, nato nam je razdelila naloge in začeli smo ustvarjati. Pomagala nam je tudi učiteljica Tatjana Lah. Bili smo razdeljeni v različne skupine. Ena skupina je izdelala slikovni slovarček o Irski in dnevu Sv. Patrika s prevodi, druga hudobnega škrata, ki ga Irci imenujejo Leprechaun, tretja poster o značilnostih praznovanja, posamezniki pa so izdelali maske škrata in lonca zlata, ki se nahaja na koncu mavrice. Na začetku dneva smo se fotografirali in naredili okvir za sliko. Vsi smo bili oblečeni v zeleno barvo, saj je za ta praznik zelena najbolj značilna. Značilna pa je tudi

triperesna deteljica, saj je hotel sv. Patrik na Irsko prinesiti krščanstvo in s triperesno deteljico jim je razložil, naj verjamejo v Očeta, Sina in svetega Duha. Na ta dan v Chicagu reko obarvajo zeleno, v Parizu pa zeleno obarvajo Eifflov stolp.

Ob koncu tehniškega dneva pa sta dva učenca pripravila kviz v angleščini, ki sta ga tudi vodila. Vsi smo se zabavali, zmagali pa smo mi, The Legends (Legende).

Tija Stritih in Brina Ahačič, 6. a

Jezik je sprva zavezan in se tišči ob nebo, da ga nič ne spravi na plano.

Ko pa je treba napisati pesem, se jezik čudežno odveže in nastane – zapisek silno resen!

(A. K.)

KAČA

V našo deželo vesela
je mlada Kača prispela.
S klobukom zelenim na glavi in z ruto na vratu
se brinka kača pojavi.

Želela je videti mesto,
zato odhiti v kavarno čez cesto.
Postrežejo ji z rolado
in zraven dobi še limonado.

Se kača vesela in sita odpravi
na sprehod po naši naravi.
Zagleda tam majhno siničko
in ta ji ponudi potičko.

Sinička nakaže ji mesto,
kjer prebivalcev je več kot dvesto.
Utrujena kača odneha in gneče,
komaj čaka, da se v pižamo obleče.

Počasi se iz mesta odpravi,
v prvi hotel, ki se pojavi.
Tam ponudijo sobo
z veliko okni in svetlobo.

Utrujena kača si sname klobuk
nato pa še ruto,
skoči pod tuš, nadene pižamo
in za večerjo poje še salamo.

Potem se uleže v posteljo toplo,
počasi počasi zapre svoje oči,
prešteje do tri
in že je več ni.

Petja Florjanič, 6. c

SAM

Nekoč živel je človek,
klical se je Sam.
Hodil je po gozdu,
sak dan je šel drugam.

Srečal je hudiča,
pekla sta živali,
večerja dobra je bila,
ostanke ptiči so pobrali.

Hudič ga je zapustil,
Sam je bil potr,
poznal je bobra,
a ta je bil »škrť«.

Sam je našel jamo,
našel si je dom,
živel je tam do konca
srečen kot bonbon.

Bert Perkman, 6. b

MOJE ŽIVLJENJE

Življenje se prav v redu zdi,
ker sem
brez skrbi.

V življenju si lahko
mesto hitro pridobiš,
ampak lahko ga tudi
izgubiš.

Danes sem žalostna,
jutri vesela in
življenje se okrog
obrne.

Alina Crnkčič, 8. a

MOJE ŽIVLJENJE

Moje življenje je kakor luna,
osvetljeno le z ene strani.
Saj niso le sreča in veselje,
ampak tudi grde stvari in
skrbi.

Ko pride do luninega mrka,
vse je strašno in slabo.
Je žalostno in hudo,
pa čeprav hočemo, da vse v
redu bi bilo.

Ko pa je luna polna,
življenje ni več temna noč.
Vse je bolje, ko smo srečni,
vse skrbi odplujejo proč.

Nika Mencej, 8. a

MOJE ŽIVLJENJE

Sprva vzkliješ kakor seme
mlado,
shodiš, se govoriti učiš.

Čas teče, nič ne reče,
steblo raste, ti pa že v šoli si.

Zrastejo ti listi široki,
omogočijo objeme dajati.

Ko pa s srcem greš v svet,
v tebi zraste tudi cvet.

Žiga Roblek, 8. a

Urška Šlibar, 7. b

Intervju z Vinkom Möderndorferjem »Imam več ljubic v življenju in jih svobodno menjavam«

Izjavo v naslovu bi lahko razumeli kot nemoralno ali vsaj oporečno, če bi jo vzeli iz konteksta. V resnici pa je to ena od mnogih metafor Vinka Möderndorferja, s katero opisuje svoj odnos do knjig in dela. Zase predvsem pravi, da je pripovedovalec zgodb, ki se mu zapišejo v različnih oblikah – kot pesmi, zgodbe, dramske igre. Vse zbrane v Knjižnici dr. Toneta Pretnarja, 25. aprila, pa je gotovo presenetila izjava, da je kot najstnik želel postati policaj. Mnogo vprašanj ste mu zastavili učenci med pogovorom s knjižničarko Sabino, nekaj pa smo mu jih kasneje zastavili tudi šolski novinarji. Priložnost smo izkoristili tudi za fotografiranje s tem pisateljskim zvezdnikom in za podpisovanje knjig.

Kakšen učenec ste bili v osnovni šoli? Ste imeli za spise same petice?

Ne, niso bile same petice, ampak sem bil pa za spise od učiteljice večkrat pohvaljen in to mi je zelo dobro delo. Mislim, da je pohvala pomembna. Slovnice pa nisem maral in je še vedno ne maram. Včasih me lektorji, ki popravljajo moje zgodbe, tudi okarajo, ampak se ne dam. Vejice včasih ne postavim zaradi pravila, ampak zaradi občutka. **Rekli ste, da ste v mladosti želeli postati policaj, a na želeno šolo niste bili sprejeti. Kako je to vplivalo na vaše življenje, ustvarjanje, pričakovanje o sebi v prihodnosti?**

Bil sem zelo razočaran. Nisem hotel nadaljevati šolanja na kateri koli šoli. Na skrivaj pa me je na gimnazijo vpisala mama in sem šel, ampak še celo leto sem bil jezen. Ščasoma sem se sprijaznil. Mogoče pa kot policaj ne bi postal pisatelj.

Kaj bi postali, če ne bi bili pisatelj?

Ker sem obiskoval pedagoško gimnazijo, bi bil srečen tudi, če bi postal učitelj. To se mi zdi lep poklic. Kot pisatelj pa sem zelo srečen, saj delam, kar me veseli. Ves čas sem na počitnicah in hkrati ves čas nekaj delam (režira v gledališču, predava študentom, pripoveduje zgodbe v pesmih, dramah, romanih ... op. p.).

Kdo je na vas kot pisatelja najbolj vplival?

Mislim, da je bila to moja mama Mojca (to se mi zdi zelo lepo ime). Vedno me je spodbujala pri branju in delu. Hotela je, da bi napisane pesmi tudi izdal. Nekajkrat mi je v šoli opravičila izostanek samo zato, da sem doma dokončal branje knjige.

Od kod jemljete navdih, snov za pisanje zgodb?

Treba je v življenju gledati in videti – gospe na drugi strani, opaziti človeka pred seboj ... Videti, da je življenje zanimivejše kot film. Problem družbe je pomanjkanje sočutja, smo preveč egoistični. Najbrž bo o tem govorila naslednja knjiga za mlade.

Kako nastane zgodba in koliko časa nastaja?

Ne znam vam točno povedati. Nastaja lahko pol leta ali dvajset let. Zgodbe nosim v sebi – zbiram podobe, iščem občutke, podatke. Temu rečem nosečnost in to je najpomembnejši del nastanka zgodbe. Ko pa napišem in vse popravim, da urednik in lektor vse pregledata in knjiga izide ali pa tudi ne. In ko izide, je ne berem več. Postane drugo bitje, ki ji bralci dajo življenje ali pa tudi ne. Pisatelj mora imeti občutek, idejo, zgodba pa se začne pisati sama.

In pisatelj vedno piše o sebi, čeprav piše o drugih osebah in vse zgodbe so resnične, čeprav so izmišljene.

Kakšna je dobra in kakšna je slaba literatura?

Slaba je tista, ki je ne moreš prebrati. Knjigo pač zapreš. Lahko pa se zgodi, da ti bo čez leta postala všeč oz. jo boš takrat šele razumel. Dobra literatura je prepričljiva. Da izveš, ali je dobra ali slaba, moraš knjigo najprej vzeti v roke in brati.

Kaj počnete, ko ne pišete?

Ob sobotah grem vedno v knjižnico, tudi če si ničesar ne sposodim. Knjige in knjižničarke so moje prijateljice. Rad se sprehajam med knjižnimi policami v knjigarnah in knjižnicah (drugi se pač po parku). Ker literatura da svetu nekaj, kar mu manjka. Da zgled, da si na nekaj bolj pozoren, kar mogoče spremeni pogled na svet.

Vinko Moerderndorfer je ena bolj zgovornih oseb, ki nam je dal drugačen pogled na nastanek in branje zgodbe. (Primož Lah)

Ima zanimiv pogled na svet mladih, o katerem tudi želi pisati v svojih zgodbah in v njih predstaviti njihove težave. (Zala Šarabon)

Nedvomno navdihuje mlade za branje in predstavi pomembnost razumevanja sveta s knjigo v roki. (Žiga Štucin)

Všeč mi je, da je v knjigi Kot v filmu skočil v kožo dvanajstletnika in pokazal, da so težave rešljive. (Polonca Jekovec)

V četrtek, 13. 4. 2017, učenci novinarskega krožka obiskali Gorenjski glas

Kranj – Obisk časopisne hiše Gorenjski glas je bil zelo koristen, saj smo spoznali nastanek časopisa, ki v končni obliki in vedno pravočasno pride v naše nabiralnike. Delovnega izleta smo se udeležili Brina Ahačič, Peter Srečnik, Tija Stritih, Eva Puhar, Gašper Pretner, Zala Šarabon in Polonca Jekovec z učiteljico Andrejo Kosec. Po hiši nas je dobro uro prijazno vodila tajnica Jana Triler.

Najprej smo si ogledali pisarno urednika Cveta Zaplotnika, ki je ravno pregledoval članke za petkov časopis. Pojasnil nam je, da je on tisti, ki v zadnji fazi pred tiskom pregleda članke, morebitne nezapolnjene prostore v časopisu in naroči novinarjem, kar še potrebuje. Ker smo prišli v četrtek, je bila aktivna vsa redakcija. Nato smo odšli k novinarki Danici Zavrl Žlebir, ki nam je povedala, da časopis izhaja ob torkih in petkih, ter razložila, kako napišejo članke in kje vse izvejo za dogodke, ki jih zabeležijo. Spoznali smo tudi Simona Šubica, ki zapisuje črno kroniko. Povedal nam je, da je to zelo zakomplicirano in da ga je prvi dan službe pretreslo dogajanje, v katerem so bile tudi človeške žrtve. Sicer pa mora poklicati na policijsko postajo, da dobi informacije, včasih pa tudi on dobi klic in mora iti na kraj nesreče.

Nato smo od odšli k lektorjem in kolektorjem, kjer smo izvedeli osnovne podatke o časopisu. Redno zaposlenih je 15 do 20 novinarjev; za tisk ene številke časopisa porabijo več sto kg barve; časopis se natisne v Ljubljani in razvozi ga Pošta Slovenije. Pri lektorici se je naša učiteljica zelo razjezila, saj so v petkovo izdajo Gorenjskega glasa napisali Nakljanci namesto Naklanci. V bistvu pa se še ne ve točno, kaj je prav, a učiteljica še vedno trdi svoje in se bori proti računalniku in stroji za črkovanje ... (izgubljen boj vnaprej). G. Grega iz Gorenjskega glasa je prosil, naj pozdravimo našega ravnatelja g. Žuna. Ob koncu obiska nas je fotografiral hišni fotograf Gorazd Kavčič, ga. Jana pa nam je podarila lizike. Srečanje je bilo kratko in sladko.

Eva Puhar, Tija Stritih, Brina Ahačič

foto: Gorazd Kavčič

foto: Andreja Kosec

foto: Gorazd Kavčič

Izginjajoče črke

V drugi polovici šolskega leta so učitelji in tudi učenci opazili, da se napisi na vratih učilnic nenavadno spreminjajo. Tako so nepridipravi priimek učiteljice Kosec spremenili v Kos, učiteljico Matejo so spremenili v Maej, zbrisali so ime in priimek učiteljice za geografijo in jo preimenovali v ceografijo. Po pozornem opazovanju so učitelji zasačili posamezne učence zasačili pri samem dejanju; med drugim naj bi bil kriv tudi D. G. Po sklepčnem mnenju učiteljskega zbora bodo nepridipravi škodo morali plačati sami (BERI NJIHOVI STARŠI), saj šola samolepilne črke plačuje po uradnem ceniku. Takšna objestnost pa ne more biti spregledana.

A. K.

. Nenavadno veliko poškodb

V mesecu aprilu smo lahko na šoli opazili marsikatero učenko in učenca z zlomljeno ali poškodovano roko oz. nogo. Tako si je med drugim 13. 4. levo roko poškodoval A. A. iz 6. razreda. Ni mogel vnovčiti izgovora, da ne more pisati, čeprav ga je kljub temu večkrat predložil. 17. 4. pa si je desno roko zlomila U. E iz 6. razreda. Le-ta si je želela aktivno sodelovati pri zapisovanju snovi, a ni mogla. Čas je tako izkoristila drugače.

V 7. razredu pa smo bili priča poškodbam nog; razni zvini, nategi in hujše udarnine so učenke prisilile v uporabo bergel.

A. K.

Glas Stezic**FINANCE****Bistrica, april 2017**

Zbiranje starega papirja se obrestuje

V aprilu izvedena akcija zbiranja papirja je bila ponovno uspešna – učenci so zbrali več kot 44 ton starega papirja.

Na delovno soboto, 6. maja 2017, je na šoli potekal tradicionalni Dan gibanja in druženja vseh generacij. Poleg kulturnega in športnega dogajanja so bili ob koncu prireditve razglašeni tudi težko pričakovani rezultati spomladanske zbiralne akcije. Težko pričakovani zato, ker papir prinaša denar, dodatno pa so finančno nagrajeni prvi trije razredi. Najbolj denar potrebujejo devetošolci, zato se tudi najbolj potrudijo. Tokrat so ga največ zbrali učenci 9. b-razreda, in sicer 4897 kg, preračunano na učenca so to 204 kg in 740 zasluženih evrov! S prvim mestom pa so si prislužili še 300 evrov nagrade. Drugouvrščeni so bili učenci 3. a, ki so zbrali 3120 kg papirja in 480 evrov z nagrado, vredno 200 evrov. S 4455 kg zbranega papirja pa so si 500 evrov in 100 evrov nagrade prislužili v 9. a.

Po besedah Tatjane Lah, vodje šolske skupnosti in organizatorke teh zbiralnih akcij, si pohvalo pa res zaslužijo prav vsi učenci, saj so tudi tisti na zadnjem mestu zbrali 58 kg papirja na učenca.

Učenci se potem sami odločijo, ali bodo denar hranili za razredne dejavnosti ali pa ga dobijo posamezniki.

A. K.

Stezice

Šolsko prvenstvo v odbojki

V torek, 18. 4. 2017, je na OŠ Bistrica potekalo občinsko prvenstvo v mali odbojki. Sodelovale so tri šole, in sicer OŠ Bistrica, OŠ Tržič in OŠ Križe. Vsaka šola je izbrala približno 14 tekmovalcev (sedem fantov in sedem punc), da so imeli rezerve. Zmagale so deklice 6. in 7. razredov OŠ Bistrica, za njimi so bile deklice iz OŠ Križe, na zadnjem mestu pa so pristala dekleta OŠ Tržič. Med fanti je zmagala OŠ Križe, OŠ Tržič je osvojila drugo mesto, tretje mesto pa so si priigrali fantje OŠ Bistrica, ki so proti Križanom prvi niz izgubili z 21:12, v drugem so povedli z 21:18, tretjega pa zopet izgubili s 15:13. Tržičani so ugnali Bistričane s skupnim izidom v nizih 2:1, tako so Tržičani osvojili 2. mesto.

Čestitke vsem!

Šolsko prvenstvo v rokometu

V ponedeljek, 3. 4. 2017, je na OŠ Bistrica potekalo občinsko prvenstvo v rokometu. Sodelovale so OŠ Bistrica, OŠ Tržič in OŠ Križe. Zmagale so deklice OŠ Bistrica, srebrne so bile učenke OŠ Tržič in bronaste OŠ Križe.

Bravo dekleta!

Občinsko prvenstvo v atletiki

V četrtek, 11. maja 2017, je na naši šoli, pravzaprav v našem športnem parku, potekalo občinsko tekmovanje v atletiki, katerega so se udeležile vse osnovne šole občine Tržič. Skupno se ga je udeležilo 70 tekmovalcev. 6. in 7. razredi so se pomerili v 6 disciplinah, in sicer v skoku v daljino ter višino, v metanju vorteksa, teku na 60, 300 in 600 metrov. 8. in 9. razredi pa so dodatno tekmovali v suvanju krogle in v štafeti. Z izrednimi rezultati so se izkazali zlasti devetošolci, in sicer je Maja Banovič iz 9. a je dosegla 1. mesto v metu vortexa in tudi v suvanju krogle, sošolka Nika Jakovljevič je dosegla 3. mesto v metu vortexa in prav tako v teku na 60 m, Tanja Knific je skočila najvišje in bila 1. v skoku v višino, Ula Košir je tekla na 300 m in dosegla 1. mesto, Dominik Vid Novak je bil 1. v teku na 60 m, Jure Kleindienst je dosegel 3. mesto v skoku v daljino. Kristjan Stojčevič je zmagal v skoku v višino, Blaž Pogačnik pa je bil 3. Na štafetah pa so si tako fantje kot punce pritekli 3. mesto.

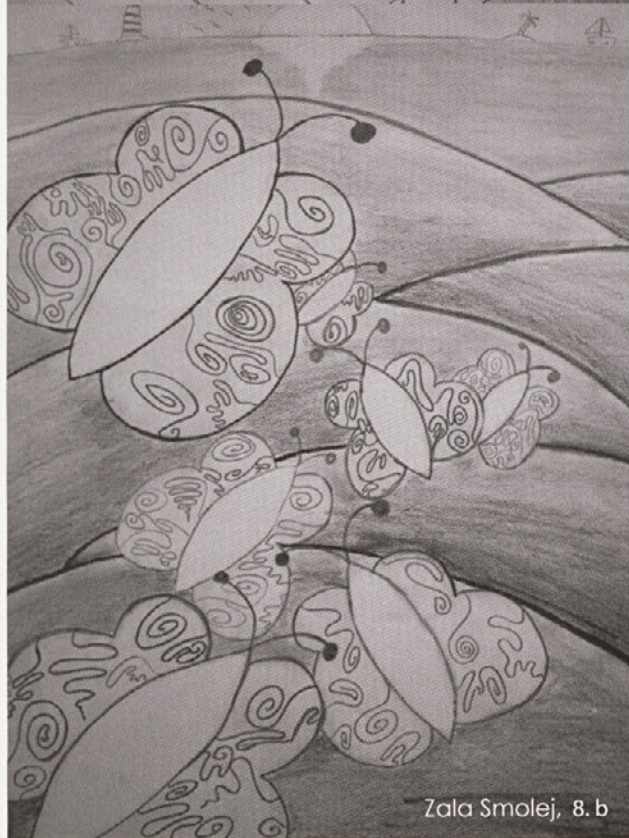

Mojca Ravnik, 8. b

Neža Pirjevec, 8. b

Zala Smolej, 8. b

Ana Rožič, 9. a

NINA

(Pesniško poustvarjanje ob knjigi Ninina pesnika dva)

Od nekdanj lepe so punce slovele
in vse so enake, vse so vesele.
Prav lepa zunanost, lepa postava,
za njimi obrača se fantova glava.
Jih fantje obožujejo, lepo govorijo,
a vendar samo ene stvari si želijo.

Nina zaljubljena do ušes in še čez
in Niko, ki jo povabi na ples.
Po plesu odpravita se na sprehod
in temu sledi odkrivanje telesnih dobrot.

Obišče ga Nina naslednjic doma,
zaključita v postelji, kjer se mu cela preda:
Niko svoje dobi in jo zavrže kot smeti,
Nina ne more tega zlahka preživet.

Razočarana in žalostna resnico spozna,
za ljubezen sta vedno potrebna dva.
Borut začuti njeno žalost in stisko,
ponudi ji ramo, Nina zjoče se bridko.
Takrat šele Nina končno spozna,
da v nesreči spoznaš pravega prijatelja.

Lucija Lemut, 9. b

MOJE ŽIVLJENJE

Moje življenje je včasih veselo,
ko se družim s prijatelji in družino,
kot da bi mi v glavi pelo
in se nekaj na tem svetu spremenilo.
Moje življenje je včasih žalostno,
ko res ne vem več, kaj delam na tem svetu,
ko tako hudo je,
da želim ustaviti življenje in si reči: »Tako res ne gre več
naprej!«
In seveda, na vrsto pride tudi to,
to, kar je najbolj potrebno v življenju,
to, kar mu daje smisel in
to je naša sreča.

Ana Frantar, 8. a

ŽABARSKA ROZAMUNDA

V Ljubljani tej slovenski
Žabarska Rozamunda žvi,
ki od ponosa se duši.

Žabarica zakonov ne spoštuje
in z 10-imi copatami zmenkuje.

Med njimi bogati Ostromrhar ji je vseč in
sklene z njim se poročiti.
Ostalim zlomi kar srce,
pusti zaradi dnarja jih,
žabarica res je škrtla bla,
denarja ji ni dovolj,
za denar storila bi pokal.

Ko gresta v Stožice na koncert,
Plestenjak zapoje ji,
da lepša na Štajerskem živi.

Ostromrharju pa reče,
izgini že po njo,
to iz ljubosumja izreče
in njen jezen pogled Ostromrharja kar speče.

Ostromrhar pa pijan motor zajaha in drvi,
kifeljc Razjarjen ga ustavi
in čisto ponori.

Za pijanost in prehitro voznjo
kazen dobi, a preden jo napiše,
Ostromrhar zbeži.

Ko pride na Štajersko, jo zagleda,
ker mu je vseč, z Žabarco konča,
se na novo poroči
in veliko gostijo priredi.
Tam so sorodniki vsi,
a nobeden Ljubljančan ni.

Žabarica se požre in
ker ima dovolj, nuna postane
in to iz Ljubljane.

David Gošev, 8. b

LJUBLJANSKA KONIGUNDA

V stavbi prostorni, v mnogih dvorinah,
mnog'teri zapiski na mizi ležijo,
mnog'teri soldati 'koj zunaj stojijo,
mnog'tera streliva prav vsi v zrak molijo
in urno in urno dvigljejo zastave
in urno in urno visoko v višave.

V veleposlaništvu, v svoji sobani
brhka Konigunda možake prebira,
jih dosti jo hoče, ne dajo ji mira,
to zanjo prav res je kar težka izbira,
išče ga tac'ga možat'ga k' soldata,
vsak z njenim zvijačam postane copata.

Ga stakne nazadnje uglednega plem'ča
Weisseisna, vsaka ga hoče prav tac'ga,
mu ni na tem Svetu ne para enac'ga
tudi Konigunda ne mara prav vsac'ga,
ta dva 'koj čez teden se že zaročijo,
zdavanji zvonovi že kmalu zvonijo.

Ansambel igra na zdavanji krokiji,
'praša teta godca: "Je ni lepotice?"
"Ji ni na tem Svetu enake ženice?"
Odgovori godec iz svoje naglice:
"Igral sem begunom v Hrvaški tam doli
in lepše od Tahire še videl nikoli."

To sliš' Konigunda, nabrenkarsko reče:
"Weisseissen!" zavpije "Posluš' moje mnenje!"
Olajšaj begunom njihovo trpljenje!
Olajšaj jim njihovo težko življenje!
Če mene spoštuješ, slediš moji želji,
pojdi med beguni, Tahiro pripelji."

Prestopil Weissseissen hrvaško je mejo,
pomagal begunom, jim nudil je hrano,
je videl Tahiro od Boga podano,
jo srečal, ji rekel:"Tahira prid' z mano."
Od centra begunskega odpeljal jo stran,
čez mejo hrvaško prišla še ta dan.

Opazi Weissseissen, Tahira je lepša.
Se skupaj vsel'ta v vas 'koj pri Krapu,
se že zaročita, ima krst pri slapu.

"Kako sem zaupala Weisseisnu, trapu!"
To zve Konigunda lase puli preč,
a betež ostane, Weisseisna ni več.

Andraž Sitar, 8. b

MOJE ŽIVLJENJE

Življenje je kakor roža,
najprej rastemo, rastemo.

Nato zacvetimo
in na koncu ovenimo.

Vid Hribar, 8. a

DANAŠNJA ROZAMUNDA

Lepa je Rozamunda bila
in to tako, da se je govorica po celem svetu razšla.

Prek Facebooka recimo, da je slavna bila,
slike lepe je nanj objavljala.

Vsakega pogovora se je zelo branila,
a nekemu fantu le nazadnje razprla je krila,
vanj takoj se je zaljubila.

Naenkrate komentare, da je grša od druge,
se je kar ulilo.

Fantu je ukazala, da najde tisto,
ki se je od lajkov kar kadila.

Fant jo je našel, takoj jo je vzljubil,
tako ji je vse napisal, da se ji je hitro prikupil.

Ko Rozamunda ugotovila je to,
takoj ga zbrisala iz stikov je kar tako.

Jokala se je dan in noč,
saj je poslala svojega fanta nad njo,
ki imela je moč.

Timotej Gros, 8. b

Mark Berger 5. b

SIROTICI

(po slovenski ljudski pravljici)

Živita brat in sestra lepe ure,
dokler mama jima ne umre.

Oče z drugo se poroči,
ta pa mu veli:

»Odpelji otroka v gozd,
od njiju želim videti le še kost.«

Očeta preslepita
ter kot vedno tam zaspita.

Enkrat pa res
vroča postaneta kot kres.

Izgubita se za vedno,
vsak v smer svojo nepregledno.

Po enem letu se najdeta,
se močno objameta.

Nikoli več se ne ločita
In tako se za vedno odločita.

Meta Katona, 6. b

PESEM O POVODNEM MOŽU

(po slovenski ljudski pravljici)

Povodni mož lastnik bogatih sob je bil,
ko je bil utrujen, se je v njih sprostil.

Enkrat je prišel mali otrok,
ki mu je grozil utop.

Povodni mož ga moral je pod gladino povleči,
saj ga le to lahko reši.

Otrok pogrešal je družinico in
si pred očmi predstavljal mamico.

Otrok je videl steklo, srebro in zlato,
a nič ni pomagalo.

Fantek prišel domov je zdaj
in se odločil, da ne gre več v ta podvodni kraj.

Tomaž Gregorc, 6. b

O JUNAŠKEM KOVAČU

(po slovenski ljudski pravljici)

Živel močan mož,
ki hotel v svet oditi je.

Štari oče mu dovoli,
da mu hrano, nato pa gre.

Tako mož do nekega kovača pride,
ki ga hitro zaposli,
a kmalu mož odide stran,
s kolom, ki dobi za plačilo ga.

Nato kmalu dva prijatelja dobi,
in se vselijo v grad, kjer straši.

Na koncu pa vsi srečno živijo,
z lepimi deklicami, ki kovač jih reši.

On seveda najlepšo deklico dobi,
in srečno sta živela do konca dni.

Mark Paplar, 6. b

Jerneja Rožič, 9. b

TRIJE LOVCI

(po slovenski ljudski pravljici)

Nekoč živeli trije lovci so,
brez obleke so ostali,
zato so svoje kosmate rite kazali.
Odpravili so se na lov,
da bi zajca prinesli domov.

Pobeglega zajca so pekli v ponvi brez dna,
zato se jim še danes Andreja Kosec smehlja.
Počil je lonec in učiteljica Andreja Kosec
ne verjame,
da je obupne pesmice konec.

Draga Andreja, kmalu vam dan popestrim,
ko zopet pisalo v roki vihtim in vam
novo pesmico naredim.

Da boste lažje zaspali, se vam spodaj podpiše
vaša hudomušna Zala.
Ampak to še ni konec,
rada bi pet,
zato vam pišem spet.

Jaz bom napisala rime,
vi pa boste od strahu vzeli kljine
in odbrzeli v steno,
kjer se boste obregnili v svojo mrežo.
Pri mreži bo pajek in zato
vam zopet pišem, draga moja učiteljica.

ŠE VEDNO NI KONEC, EVO ME!!!

Zala Teran, 6. b

MOJE ŽIVLJENJE

Življenje je lahko lepo
in včasih tudi slepo.
Lahko nam podari lepe stvari,
lahko pa tudi temne in osamljene noči.

V življenju lahko lepe stvari dobimo,
ki jih za zmeraj obdržimo
ali pa kaj kmalu izgubimo.

V življenju nekdo ti bo zlomil srce.
Takrat jokal boš cel dan
in nič kaj velikokrat imel lepih sanj.

Nekega dne nekaj ti bo srce spet sestavilo
in takrat v življenju vse se bo popravilo.

Končno srečen boš spet
in verjetno tudi malo zardet,
saj takrat v tvoje življenje nova oseba bo prišla
in mogoče tudi nikoli odšla.

Nataša Umek, 8. a

Tomaž Gregorc, 6. b

MOJE ŽIVLJENJE

Moje življenje je kar veselo
in ne prav črno in belo,
ni pa tako lahko, kot da bi namazal nuttelo.

Večkrat se kakšna bedarija zgodi,
vendar se več ali manj vse prespi,
ker ko je nov dan, poskušam biti brez skrbi,
čeprav mami kdaj teži.

Treningov pet na teden imam,
hip-hop, ju-jitsu in tudi košarko igram,
med prostim časom pa za psa poskrbeti moram.

V šoli do zdaj vse pet imam,
domaćih nalog pa bi me moralo biti sram.

Bor Radovančević, 8. b

KDO JE FRAJER

Včasih se zdi, da frajerji radi bi vsi billi.
Naj bo to fant ali dekle,
ki rad izstopa iz družčine.

Nikoli pa frajer ni tisti,
ki je poln zavisti.
Tudi frajer nisi, če so slabi tvoji spisi.

Frajer v pravem pomenu besede je tak,
ki na vseh področjih je enak.
Lepa frizura in moderna obleka
ne naredi vedno človeka.

Pravi frajer se ne baha,
njega okolica sama pozna.
Frajer biti ni lahko,
saj se moraš znati obnašati lepo.

Nika Buček, 6. c

MOJE ŽIVLJENJE

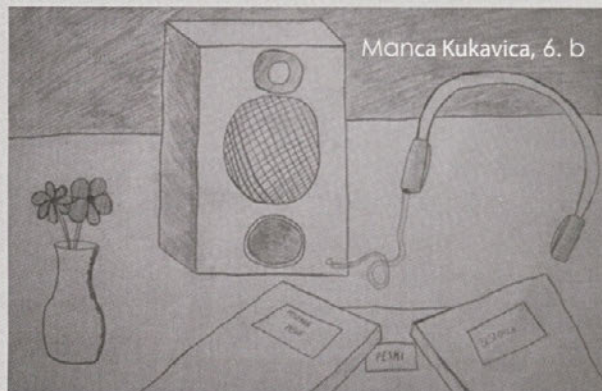
Kako jaz živim, kako ti živiš,
vse je neka past,
a k enkrat iz nje priletiš
te ujame nazaj kot pošast.

Življenje je trpljenje,
da ti zada mišljenje.
Tudi ko roža oveni,

Včasih pa pride slab dan
ne skrbi,
nasmeh ga bo odgnal stran.

Življenje je okvir nečesa,
radost malega čudesa.
Zakaj pa človek živi?
da dobre stvari naredi.

Eva Potočnik, 8. b

HVALEŽNOST

Hvaležnost je dober občutek,
ki lahko spremlja nas vsak trenutek.
Hvaležni smo za nove igrače
ali pa za lepe hlače.
Vesel pa tudi tisti je,
ki širi srečo med ostale.
Zato hvaležnost res nima meja,
ko sreča in prijaznost vladata.

Emma Kogoj, 4. b

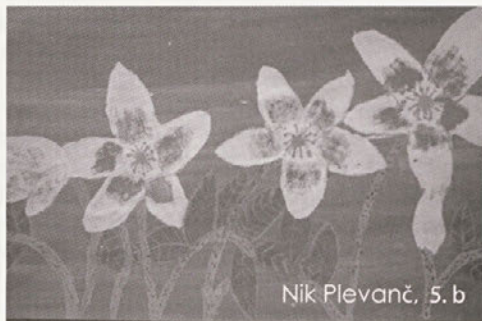

Tina Stritih, 5. a

HVALEŽEN SEM

Hvaležen sem za bonbone,
balone in avione.
Hvaležen sem za sonce, zvezde
in pikapolonice.
Hvaležen sem za hišo, igrače in
nove hlače.
Hvaležen sem za strice, tete,
babice, dedke in
njihove sladice.
Hvaležen sem za brata,
ki vedno me zabava.
Hvaležen sem za mamo in očeta.
Jaz sem njuna največja sreča.

Timon Valjavec, 4. b

Nik Plevanč, 5. b

KDO SO FRAJERJI

Frajerji so tisti,
ki so pošteni,
ne pa tisti,
ki mislijo, da so v namen
tu pri meni.

Frajerji so tisti,
ki pomagajo ljudem,
niso nobenemu v napoto
in so podobni pravim ljudem.

Tudi če misliš, da
si frajer in težiš ljudem,
se postavi v njihovo kožo
in vprašaj: `Zakaj sem tak?
Kaj, če se spremenim?`

Frajerji so tisti, ki očarajo punco,
ne pa tisti, ki jo razočarajo.

Tinkara Ana Novak, 6. c

Urška Šlibar, 7. b

SEM HVALEŽNA

Hvaležna sem atiju in mamicu,
ker sta me naučila kulture,
hvaležna sem sestri,
ker me vsak dan
s toplo roko tolaži
in hvaležna sem učiteljici,
ki me vsak dan uči,
hvaležna sem vsem,
ki so z mano prijatelji.

Hana Grgič, 4. b

Danijela Kostić, 7. a

HVALEŽNOST

Hvaležen sem, ker sem otrok,
ker imam topel obrok,
ker imam sestrico,
očeta in mamico.

Hvaležen sem, ker bogastva
nimamo,
ker veliko zdravja imamo,
ker z žogo se igram,
računalnik in telefon občasno
pogledam.

Hvaležen sem, ker lahko hodim,
ker po svetu lepo vidim,
ker otroštvo lepo odraščam,
staršem in učiteljem možgane
kravžljam.

Blaž Bučič, 4. b

ŠOLA V NARAVI KOT NARAVOSLOVNI TABOR TABOR V ČŠOD GORENJE

V ponedeljek, 14. 11. 2016, smo učenci 6. razredov odšli v Gorenje pri Zrečah. Ko smo prispeli, so nam razkazali dom. Po kosilu smo imeli prve dejavnosti. Ogledali smo si Pohorsko hišo in vas - Koroška vas. Imeli smo razdelitev v skupine. Zelo smo bili utrujeni in zato smo odšli spat oz. na počitek.

Vsako jutro smo imeli tudi rekreacijski pohod. Menjavali smo se pri dejavnostih, ki pa so bile zdrava prehrana, kamnine in pohod. Pri zdravi prehrani smo imeli manjše predavanje. Po predavanju smo imeli sprehod po gozdu. V gozdu smo opravljali razne naloge po skupinah.

Pri kamninah smo šli na sprehod v gozd. Tam smo spoznavali pohorske kamnine. Ugotovili smo, da so na Pohorju najbolj razvite magmatske in metamorfne. Odšli smo na manjši sprehod, hodili smo po suhi hudourniški strugi.

Imeli smo pohod, ki je potekal v četrtek. Trajal je približno 4 ure. Prišli smo na vrh in potem smo se samo še spuščali navzdol. Na vrhu smo videli tudi naš dom in cerkev sv. Kunigunde.

Zadnji dan smo imeli orientacijski pohod. Dobili smo zemljevid vasi in se z njim orientirali. Pot nas je vodila skozi vso vas in skozi del gozda. Imeli smo tudi kontrolne točke, kjer so bila vprašanja. Zmagala je skupina, ki je imela največ točk oz. pravih odgovorov. Zmagali so Mutirani tacosi, ki so dobili priznanje. Priznanje so tudi osvojile sobe, ki so bile ves teden najbolj pospravljene. In to sta bili A2 in A6.

Imeli smo se zelo lepo in komaj čakava na naslednji tabor.

Tija Stritih in Brina Ahačič, 6. a

NARAVOSLOVNI TABOR JURČEK ZA TRETJEŠOLCE V KOČEVJU

V sredo zjutraj smo se zbrali pred šolo. Odhod v Kočevje je bil ob 8.30. Poslovili smo se od staršev. Med potjo smo se ustavili in pojedli malico, nato smo nadaljevali pot.

Ko smo prispeli v Kočevje, so nas namestili po sobah. Popoldne smo si šli ogledat mesto, reko Rinžo, jezero. V jezeru smo videli raka. Ko smo prišli nazaj v dom, smo imeli večerjo. Po večerji smo imeli kviz. Potem smo se umili in šli spat.

Drugi dan smo zjutraj imeli jutranje razgibavanje, zajtrk in potem smo pospravljali sobe. Dopoldne smo šli v Medvedjo jamo. Zvečer smo imeli ples.

Tretji dan smo imeli lokostrelstvo, igrali smo se tudi na igralih. Potem smo se pripravili na odhod domov. Med vožnjo smo se ustavili pri medvedih in malih kozah.

Pripeljali smo se pred šolo, kjer so nas pričakali starši. Na taboru mi je bilo zelo všeč.

Elma Mehič, 3. a

Zjutraj smo se zbrali pred šolo in dali prtljago v prtljažnik. Peljali smo se zelo dolgo. V domu Jurček so nas razporedili po sobah, nato smo postlali postelje. Po kosilu smo odšli na ogled mesta Kočevje. Šli smo čez reko Rinžo do Rudniškega jezera. Kjer smo videli potočnega raka. Po večerji smo imeli kviz. Naša skupina je zasedla četrto mesto.

Naslednji dan smo po jutranji telovadbi in zajtrku šli v Medvedjo jamo, kjer je zelo mrzlo in temno. Zelo mi je bilo všeč, ko smo popoldne pekli jabolka in kruh. Zvečer smo plesali. Imeli smo se lepo. Lokostrelstvo in kolesarjenje mi je bilo najbolj všeč.

Nika Benda, 3. a

ČEZ LJUBELJ NA DRUGO STRAN ...

18. oktobra smo se učenci 7. razredov, ki se učimo nemški jezik, v okviru projekta Manjšina – most med narodi odpravili v Celovec. Za dijake Slovenske gimnazije in Nove srednje šole Borovlje, s katerimi smo se srečali na Slovenski gimnaziji v Celovcu, smo izdelali manjše darilo. To so bile knjižice, prek katerih smo se lažje spoznali.

Gostitelji so nas razdelili v trojice. In sicer tako, da so bili v trojici učenci iz Celovca, Beljaka in Bistrice. Razdelili smo se še v tri skupine: prva skupina je imela na programu nemščino, druga slovenščino, tretja pa šport. Skupine so trikrat zamenjale učno postajo, tako da smo vsi prišli na vrsto.

Vtisi o obisku in sodelovanju pri projektu so pozitivni, nekaj jih objavljamo tukaj:

Manca, 7. a: Imela sem se zelo lepo. Njihova šola mi je bila zelo všeč, učenci so bili zelo prijazni, hkrati pa sem se naučila še veliko novih besed. Komaj čakam, da se bomo spet srečali in se skupaj zabavali.

Ana, 7. b: Všeč mi je bilo, ko smo se družili, se spoznali, si izmenjali knjižice in je vsak o sebi nekaj napisal. Gostitelji so bili zelo prijazni in vesela sem, da sem spoznala nekaj novih prijateljev.

Stela, 7. a: Všeč mi je bilo, kako smo med seboj sodelovali in se spoznavali.

Eva, 7. b: Ko smo odšli v Celovec, smo se že na avtobusu imeli zelo lepo. Na gimnaziji sem spoznala dve dobri prijateljici. Igrali smo se super igre. Dan je prehitro minil.

Učitelji in učenci Slovenske gimnazije so nas res lepo sprejeli in pogostili, skupaj smo preživeli zabaven dopoldan, zato že vsi nestrpno čakamo mesec marec, ko se ponovno srečamo, takrat na naši šoli.

Ana Boldin in Lejla Mulalić, 7. b

SPOZNAJMO SOSEDA

V petek, 7. 4. 2017, smo se učenci 4. in 5. razredov namesto k pouku nemščine odpravili na srečanje slovenskih in avstrijskih šol. Srečanje v okviru projekta Spoznajmo sosede je potekalo v Kranju. Dopoldan smo si pod vodstvom učenek OŠ Orehek ogledali Kranj, po kosilu pa smo se vsi sodelujoči predstavili s kratkim kulturnim programom. Spremljali so nas učenci 8. a razreda, Gal Pavel Pazlar, Domen Aljančič in Rok Poljanec. Poskrbeli so, da bodo spomini na ta dan ohranjeni tudi v sliki in filmu. Če prebereš QR kodo, si lahko ogledaš posnetek našega nastopa.

NOVOLETNO VOŠČILO

Težko smo čakali na marec, zato smo se odločili, da zamejce presenetimo z video voščilnico. Poskeniraj kodo in si jo oglej.

OBISK PRIJATELJEV IZ CELOVCA IN BOROVELJ

V sredo, 22. 3. 2017, so nam prijatelji iz Slovenske gimnazije Celovec in Nove srednje šole Borovlje vrnili obisk. Ob prihodu smo jih postregli s kolački in se razdelili v trojke. Trojke so sestavljale tri velike skupine, belo, zeleno in modro skupino. Vsaka skupina se je nato udeležila treh različnih delavnic.

V delavnici "ŠPAS" smo na računalnikih iskali glasbene hite v slovenščini in nemščini, se fotografirali v kotičku "fotošpas" ter se naučili novega plesa, ki je bil sestavljen iz korakov dunajskega valčka, hip hopa in polke. V delavnici "ŠTEMPELJAGA" smo po šoli iskali žige. Namigi za pravo pot so se skrivali v ugankah, ki so bile zapisane v nemščini. Ko smo zbrali vse žige, smo v učilnici reševali še učne liste in Ksihtbukvo dopolnili z našimi stavki v narečju, nemščini in slovenščini (npr. Moj fotr v svojem prostem cajtu rad laufa. / Mein Vater läuft gern in seiner Freizeit. / Moj oče v svojem prostem času rad teče.). V tretji delavnici z imenom "ŠTRUDEL KUGLE" smo izdelovali energijske kroglice iz suhega sadja, ki so dišale po jabolčnem zavitku.

Po končanih delavnicah smo se zbrali v telovadnici in uživali v rezultatih skupnega dela: naučeni ples smo hkrati zaplesale vse tri skupine, se pogostili s štrudel kuglami in se prijetno družili ob misli, da se čim prej znova srečamo.

Ana Boldin, 7. b

Pri pouku nemščine smo se spoznali s pesniško obliko »Elfchen« (pesem iz enajstih besed) in se tudi sami preizkusili v

Braun und sympathisch.
Der Osterhase springt im Park.
Ich warte auf ihn auf der Bank.
FROHE OSTERN!

Zala Smolej, 8. b

Grün und braun.
Der Baum
blüht im März.
Ich spiele Basketball.
FRÜHLING.

Jure King, 8. b

Blau.
Das Meer
ist warm im Sommer
und ich liebe dich.
MARTIN.

Tina Gros, 9. a, Jerca Malí Hočevar
in Maša Meglič Cvetkovski, 9. b

Bunt.
Der Osterhase
bringt die Ostereier
und wartet auf mich.
SCHOKO-OSTERHASE.

Tina Balkovec, 7. b

Langweilig
ist Deutsch
das ganze Schuljahr
und wartet auf mich.
SCHULWAHLFACH.

Tia Jagodic, Manca Polak, 7. b

Blau.
Das Meer.
Da bin ich.
Wir machen Urlaub.
FREIZEIT.

Tjaša Novak, 9. a

V šolskem letu 2016/2017 je na šoli zaživela interesna dejavnost Nemške urice, namenjena učencem 3. in 4. razredov. Zanimanje je bilo veliko, zato smo se razdelili v dve skupini. Z učenkami in učenci, ki so obiskovali nemške urice v prvi skupini, smo se družili 14 ur od oktobra 2016 do februarja 2017.

V tem času so se naučili marsikaj: šteti do 12, poimenovanja za družinske člane, živali, barve, pozdraviti in se predstaviti v nemščini. Vse svoje znanje so združili v predstavi "Chamäleon Kunterbunt", ki so jo 9. 2. 2017 uprizorili za svoje starše, dedke in babice, bratce in sestre. In odrezali so se odlično.

Vse obiskovalce so najprej pozdravili s pesmijo, nato se odlično znašli v vlogi lutkarjev in se za konec še pomerili s svojimi sorodniki v dveh različnih igrah. In ker se po vsakem naporu prileže okrepčilo, smo za obiskovalce in nastopajoče pripravili še tipičen nemški prigrizek "Apfelschorle" (jabolčni sok z mineralno vodo) in "Brezeln" (prestice). Skupaj smo se okrepčali in si za konec zaklicali: "Bis bald!"

Urica, ki smo jo preživeli skupaj, bo lep spomin. Hvala vsem nastopajočim za trud, vztrajnost in pogum! Hvala tudi vsem obiskovalcem, ki ste nam s svojim obiskom polepšali dan.

mentorica Mateja Žnidaršič

Res je užitek brati dobre zgodbe, nič manj dobro pa razmišljanja o(b) zgodbah, kot ste jih zapisali.

HARRY POTTER IN SVETINJE SMRTI

Naslov: Harry Potter and the Deathly Hallows (Harry Potter in Svetinje smrti)

Avtor: J. K. Rowling

Prevajalec knjige: Jakob J. Kenda

Založba: Mladinska knjiga

Leto izvoda: 2008

Literarna vrsta: Fantastika

Svetinje smrti so sedma in tudi zadnja knjiga serije Harry Potter, ki jo je napisala britanska pisateljica J. K. Rowling. Knjiga govori o Harryju in njegovem boju za preživetje, ki ga Joanne tako napeto in podrobno opiše. Res ji je uspelo, da je napisala knjigo za vse vrste starosti. Bralci so stari od 7 do 60 let ali mogoče več in s tem je dokazala, da je res najboljša pisateljica fantazije na svetu. Naslov knjige je hkrati čarovniški mit, ki ga Harry spozna na poti svoje pustolovščine. V tem mitu nastopajo trije predmeti: prapalica (najmočnejša palica od vseh), kamen vstajanja (z njim lahko pokličeš svoje najdražje, ki so umrli) ter plašč nevidnosti.

Harry je odšel z Bradavičarke skupaj z Ronom in Hermiono, da bi lahko poiskali vse ostale skrižne (naključni predmeti, v katerih so delčki Mrlakensteinove duše), ki jih mora uničiti, da lahko ubije Mrlakenstiena. Medtem ko Harry poskuša najti odgovore, ki jih je Dumbledore pustil neodgovorjene, Mrlakenstein poskuša ugotoviti, kako bi ubil Harry Potterja. Mrlakenstein postaja vse močnejši in kmalu ne bo nikjer več varno pred njim. S tremi darili, ki jih je Dumbledore pustil trojici, Harry, Ron in Hermiona odidejo opraviti nalogo. Čeprav vedo, da bo lahko ta naloga naredila konec vsemu, vseeno tvegajo svoja življenja. Zdaj, ko je Mrlakenstein vse bližje, mora Harry ostati pogumen in se pripraviti na boj, čeprav nobeden ne ve, kako se bo ta končal. Ko Mrlakenstein misli, da je že vsega konec, se v resnici vse šele začne.

Všeč mi je Harryjev pogum, saj ga ni strah, da bi izgubil svoje življenje, čeprav ve, da ga bo poskušal Mrlakenstein ubiti. Malo pred koncem knjige se mu res preda, da ga ubije. Harry je skrižen in tega Mrlakenstein ne ve, saj ga je

le-ta ne namenoma naredil, ko ga je hotel prvič ubiti in se je del njegove duše prenesel v Harryjevo. Všeč mi je, da Harry to naredi za svojo družino, ki je zanj umrla, in za svoje prijatelje, ki so že toliko naredili zanj. Ko je Mrlakenstein mislil, da je ubil Harryja, ni vedel, da le-ta ni mrtev, ampak da je v njem umrla le Mrlakensteinova duša.

Najbolj všeč mi je konec, ki pove, kako živi Harry čez 19 let. Harry ima s svojo ženo Ginny, že sina in se odpravljajo na peron 9 in 3/4. Tam srečajo Rona in njegovo ženo Hermiono ter njuno hčerko, ki se kakor Harryjev sin odpravljajo na Bradavičarko. Ta epilog nam namiguje, da bo v prihodnosti kmalu izšla še ena zaključna knjiga in kar se mene tiče, se ta pustolovščina še ni čisto dokončala.

Joanne je odlična pisateljica fantazije, saj se res poglubi v čarovništvo, v uroke in na splošno v vso zgodbo. Zelo mi je všeč, na kakšen način jo je napisala. Tako zelo podrobno je opisala vsak trenutek, vanj izlila vsa čustva in domišljijo ter napisala vsako poved tako, kot da je vanjo dala delček sebe. Zlo je zelo velik del te zgodbe in s tem Joanne pošilja določeno sporočilo bralcem, in sicer da tam, kjer je zlo, je tudi dobro in dobro zmeraj premaga zlo.

Moja najljubša oseba je Harry, saj je ne glede na to, da se mora spopasti z Mrlakensteinom, še vedno ljubeča oseba. Ta čustva spretno obrne proti Mrlakensteinu ravno zaradi tega, ker nima ljubezni in prijateljev, kar pomeni, da nima ničesar.

To knjigo bi priporočila vsem nad 7 let, saj sem tudi jaz takrat začela brati Harry Potter sago. Najbolj mi je pa všeč, ko vidim nekatere odrasle, ki jo berejo, saj me to zelo razveseli, ker bom tudi jaz verjetno tako zgledala, ko bom starejša. Še zmeraj bi rekla, da je Princ mešane krvi moja najljubša knjiga, ampak Svetinje smrti so takoj za njo. Vse, kar lahko rečem, je, da ne boste razočarani, ko boste brali Svetinje smrti. Ko jo boste enkrat vzeli v roke, je ne boste hoteli odložiti, kar se meni pogosto dogaja. Vem, da mi je bilo usojeno iti na Bradavičarko, da imam posebne moči, za katere sploh nisem vedela in da je naše življenje veliko več in ne samo to, kar vidimo okoli sebe. Ampak vem, da je to le del moje domišljije, ki jo vsak dan poskušam vključiti v svoje življenje. J. K. Rowling nam je dala nekaj, kar nam noben ne mora dati, in to je ujeli našo domišljijo in jo dali na del papirja. Sedaj sem zelo vesela, da je napisala še

eno knjigo, ki nam bo spet odprla domišljijo in jo spustila na svobodo. Komaj čakam, da jo bom dobila v svoje roke in jo z velikim užitek prebrala z veliko skodelico čaja.

Ula Černilec, 9. b

DRAMILLO: VALENTIN VODNIK

Pesem je napisal Valentin Vodnik, ki je ustvarjal v obdobju razsvetljenstva. To je bilo obdobje, ki si je prizadevalo izobraziti ljudi, jih navdihniti za slovensko pisano besedo, zbuditi narodno zavest in pripadnost svojemu narodu. Pesem je napisana v ljudskem jeziku. Kljub svoji visoki izobrazbi je uporabljal slovenske besede, s čimer je želel s preprostimi besedami približati pozitivno sporočilo pesmi vsem Slovincem. Tudi v drugih pesmih npr. Moj spomenik pesnik priznava svojo naklonjenost do slovenske zemlje in pokrajine. Kljub poznavanju tujih kultur in jezikov (latinščina, grščina in nemščina) ga le-ta navdihuje in spodbuja k pisanju v slovenskem jeziku in za Slovence. Pesem Dramilo ima tri šestvrstične kitice z različno dolgimi verzi.

Valentin Vodnik v tej pesmi Slovence spodbuja in bodri. Pesnik opeva zdravo slovensko zemljo, raznoliko rodovito pokrajino, pridnost, razum, zdravje ter sposobnosti Slovencev. Slovence opomni, naj dobro izkoristijo možnosti in darove, ki jim jih nudi domovina, naj bodo pridni in delovni, iznajdljivi in učinkoviti. Pesem je bila dobrodošla in aktualna spodbuda že v času njenega nastanka kot tudi v današnjem času.

Menim, da smo Slovenci res priden, delaven in iznajdljiv narod in verjamem, da je uspeh neizbežen. Imamo veliko znanja, spretnosti in izkušenj. Znamo ceniti svojo zemljo, njene lepote, znamenitosti in naravna bogastva. Zdi se mi prav, da se narod neprenehoma spodbuja, saj s tem raste narodna pripadnost ter se krepijo vezi med ljudmi.

Pia Benda, 9. b

NAJSTNIŠKE STRANPOTI

(Razmišljanje ob branju knjige Dese Muck, Lažniva Suzi)

Za domače branje sem prebrala knjigo Lažniva Suzi avtorice Dese Muck. Avtorica nam pripoveduje o puncu Suzi, ki je veliko lagala in kako se je spopadala s težavami, ki so jih prinesle laži. Suzi je najstnica, ki misli, da je nihče ne mara in da je nihče ne potrebuje. Njene težave so se začele v njeni družini. Njen oče je bil alkoholik in njena

mama v depresiji. Niso bili bogati in njena starša se nista ukvarjala z njo, ker sta že sama s sabo imela dovolj težav. Ko je prišla v novo šolo, je ves čas lagala, da bi jo njeni sošolci in sošolke imeli radi. Začelo se je z eno lažjo in ni se končalo. Lagala se je o vsem v svojem življenju. Govorila je, da je bogata, da imajo lepo vilo in kako čudovita sta njena starša. Laganje ji je pomagalo priti do priljubljenosti, a ko so njeni sošolci ugotovili, da laže, je ostala sama. Takrat se mi je tudi zasmilila. Vendar imela je srečo, saj so ji sošolci in učiteljica dali še eno priložnost. Namesto da bi nehala lagati, je izkoristila priložnost in lagala še bolj.

Menim, da je pisateljica dobro, razumevajoče in zelo resnično napisala zgodbo. Mogoče je v določenih trenutkih malo pretiravala, kot takrat, ko je Suzi izgubila nedolžnost. Mislim, da če si žalosten, res narediš neumne stvari, ampak tako neumnih pa že spet ne. Zagotovo se vsak laže, ampak ne poznam nikogar, ki bi lagal toliko kot ona.

Kot sem že omenila, je Suzi začela na novo. Sošolci in učiteljica so se zmenili, da pozabijo na Suzijino laganje in začnejo znova, a Suzi je še kar lagala. Če bi bila jaz učiteljica, ji ne bi dala še ene priložnosti, saj bi se iz tega lahko kaj naučila. Če bi Suzi hotela biti povprečna najstnica, bi se morala nehati lagati in imeti rada samo sebe. Morali bi spremeniti svoj pristop v novi šoli in drugače začeti, ne da je vse to zapravila. Morala bi vedeti, kje so meje.

Če bi me prosila, bi je naravnost povedala, da je šla predaleč s svojimi lažmi in naj hitro to popravi, sicer bo imela velike težave in zamere v svojem življenju.

Včasih tudi jaz ne maram sebe, ker vedno naredim vse narobe in mislim, da me nihče ne mara. Vendar to ni res. Vedno obstaja eden, ki te bo imel rad.

Neža Pirjevec, 8. b

NAJSTNIŠKE STRANPOTI

Desa Muck je napisala knjigo Lažniva Suzi, ki je le ena od njenih številnih knjig, v katerih predstavi probleme najstnikov skozi resničen svet oziroma pogled, s katerimi se je srečala tudi sama in tudi medtem, ko so šle skozi stopnjo odrasčanja, tudi njene tri, zdaj že odrasle hčere. Knjiga spada v mladinski roman, ki je namenjen mladim in mislim, da bi ga z veseljem prebrali tudi odrasli. Dogaja se v sodobnem času, v okolici Ljubljane. V knjigi sem se lahko doživela v like in si v mislih predstavljala dogajanje skozi celotno zgodbo in si tako ustvarila še svoj pogled na knjigo.

Glavna literarna oseba je petnajstletnica Suzi, ki se vsak dan srečuje z novimi pastmi najstništva, kot so ljubezen, želja po priljubljenosti, osamljenost in laganje. Stranske osebe pa so mama, oče, Slava, Ana, Hedvika, Toni, Primož in Matjaž. Mislim, da je razlog za njeno vedenje prav Suzijina družina oziroma starši, ker od njih ni dobila ljubezni, nista se ukvarjala s Suzi, saj sta imela sama s seboj dovolj skrbi, tako mama, ki je bila depresivna, kot tudi oče, ki je bil alkoholik. Suzi je potrebovala nekoga, ki bi mu lahko zaupala in bi jo imel rad. Med sošolkami je želela biti priljubljena, zato je lagala, vendar se ni zavedala posledic tega. Govorila je, da imajo doma, v vili, svoje služabnike, da je oče vedno na službenih potovanjih po svetu. Na njeno žalost pa je sošolka Slava obiskala njihovo skromno stanovanje, tam je videla pijanega očeta, zanemarjeno mamo in socialno delavko. Vse to je povedala sošolkam, zaradi česar je potem niso več marale. Izkazalo pa se je, da so ji kljub temu verjele, da ima fanta Vida. Na Tromostovju je Suzi čakala nekoga, ki bi bil podoben njenemu opisu fanta, ki si ga je izmislila. Sošolke so se skrile in jo opazovale, Suzi pa je stekla k fantu, ki mu je bilo ime Matjaž, ter se mu vrgla okrog vratu in ga vprašala, če se lahko pretvarja, da je njen fant. Tudi na končnem izletu je poskrbela za izgred. Tam je v disku Suzi srečala fanta Tonija, ki je bil šofer tovornjaka in jo je kasneje odpeljal v majhno sobo s kopalnico, kjer je Toni želel, da bi imela spolni odnos, kar je bilo za Suzi prvič. Med poletnimi počitnicami jo je zato učiteljica 9. Razreda odpeljala h ginekologu, saj se je bala, da je noseča. Umril pa ji je oče. Na srednji šoli je srečala najboljšo prijateljico iz prejšnje pole Hedviko, s katero je Suzi obiskovala dramski krožek in tam spoznala fanta Primoža in Matjaža, ki je v Ljubljani odigral njenega namišljenega fanta Vida, s katerim sta kasneje začela hoditi. Ampak Suzijina sošolka Ana mu je o Suzi vse povedala, zato sta bila na koncu le prijatelja. Na koncu knjige pa je Suzi rekla, da se bodo mogoče vse laži uresničile. Mislim, da ni prav, da se je Suzi toliko lagala, kljub temu, da so bili revni, da se doma niso najbolje razumeli in mislim, da bi pozornost lahko pridobila tudi na drugačen način. Drugače pa se s pisateljičinim razmišljanjem ne strinjam popolnoma, saj je skozi celotno zgodbo z laganjem pretiravala in ni mi všeč, da so se vse stvari razrešile. Vsaki Suzijini laži so sledile še druge in s tem ni mogla kar nehati, ter ni mogla kar naenkrat govoriti drugače. Želela je narediti samomor in pojesti mamine tablete, kljub temu pa je kasneje, ko je prišla iz bolnišnice, ni izučilo, da bi začela govoriti po resnici in se obnašati naravno, ter se nehala pretvarjati, da je nekdo

drug. Morala bi spremeniti odnos do sebe in drugih ter sama sebi priznati, da je resnica popolnoma nasprotna od tega, kar pravzaprav govori. Svetovala bi ji naj neha s tem in začne na novo. Sama nimam nobene izkušnje s čim takšnim, saj skoraj nikoli ne lažem, če pa, pa to niso tako velike laži kot Suzijine. Muckova Lažniva Suzi mi je bila všeč, saj je knjiga realistična in, mislim, da se iz takšnih knjig, ki govorijo o vsakdanjem življenju in problemih, marsikaj lahko naučimo. Čeprav mi knjige, v katerih nastopajo najstniki, niso všeč, mi je ta bila, saj take in Suzi podobne ljudi lahko srečamo na vsakem koraku.

Zala Smolej, 8. b

LEPA PREŠERNOVA DEKLETA IN NJIHOVI MOŠKI

France Prešeren je napisal epsko pesem Povodni mož, v kateri pripoveduje o lepi, domišljavi ter vzvišeni Urški. Navdih za pesem je dobil v svojem življenju, saj se je resno zanimal za Zaliko Dolenc, ta pa ga je zavrnila. Za njeno prevzetnost jo je kaznoval - kot Urško. Podobna Urški je bila Turjaška Rozamunda. Hkrati je to tudi naslov pesnikove romance. Prešeren je Rozamundo opisal kot razvajeno ter samovšečno dekle. Vendar ko si je Ostrovrhar priboril njeno roko in so se pripravljali na poroko, se je Rozamundi vse obrnilo na glavo, ko je izvedela, da obstaja v Bosni lepše deklet od nje. Ko je Rozamunda izvedela za zgoraj omenjeno Bošnjakinjo, je poslala svojega bodočega moža v Bosno, da se prepriča, ali je Lejla res lepša od nje. Rozamunda mu ne bi smela ukazovati kakor svojemu služabniku. Saj, če se vzameta za moža in ženo, ne pomeni, da ji mora vedno ustreči. Vendar Ostrovrhar je storil, kar mu je bilo ukazano. Bil je kot "copata". Toda ko je zagledal Lejlo, je sledil svojemu srcu in zapustil Rozamundo ter vzel Lejlo za svojo ženo. Rozamunda je ostala brez družine, popolnoma sama. Za razliko od Ostrovrharja se je Povodni mož želel maščevati. Pesnik je svojo jezo izražal skozi viharje in valove, ki so Urško vzeli. Bil je opravičeno jezen, saj ga je ljubljena oseba večkrat zavrnila. V obeh pesmih je Prešeren izražal prezir do ljudi, ki mislijo, da so nekaj več od drugih, do ljudi, ki so zagledani vase itd. Jaz se počutim sprejeto, kadar drugi ravnajo z mano, kot sebi enakim. Zato se moramo obnašati do drugih, kot želimo, da se drugi do nas. Moramo biti prijazni, ne podcenjevati ostalih, vidimo pa tudi, da s samovšečnostjo nikamor ne pridemo. Zdi se mi, da je bil Prešeren nagle jeze. Morda ne bi smel takoj pomisliti na maščevanje in se najprej malo pomiriti. Vendar mi je všeč sporočilo pesmi.

Violeta Stupar, 8. b

Občutki, ki jih doživljamo, so podobni, naša doživljanja le-teh pa se močno razlikujejo, kajne?

TRAMONTANA

Od vseh letnih časov mi je najljubše poletje. Ravno ta letni čas zato, ker je toplo, več ljudi se zadržuje zunaj in ne hitijo le en mimo drugega kakor pozimi. Zelo rada ga imam pa tudi zaradi tega, ker vsako leto preživljam počitnice na slovenski obali v majhnem mestecu Strunjan.

V kampu imam najboljše prijatelje, s katerimi preživljam zanimive, igrive in adrenalinske dopustniške dneve. Čez dan se do poznega popoldneva zadržujemo na plaži. Večeri pa so rezervirani za igre: aktiviti, flaša resnice in izziva, lovljenj po kampu, ciljanje muhc ... Vznemirljivo pa je, ko se zvečer odpravimo na nočno kopanje in se skrivaj igramo tudi na napihljivem parku, ki stoji na vodi, medtem ko se varnostnika zabavata v bližnji gostilni. Igra na parku je zabavna, a nekega popoldneva se je sprevrgla v največjo srhljivko mojih staršev. S starši in prijateljico Brino sem se tega popoldneva zabavala na plaži. Z Brino sva se dogovorili, da bova šli na vodni park, ko ne bo več peklenske vročine. Kupili sva karti in veselo odplavalali na park. Med skakanjem sva opazili, da se je malce pooblačilo in ljudje na plaži so hiteli pospravljat svoje stvari v torbe. Ravno, ko sva se odločili oditi na kopno, sva zaslišali tudi žvižg piščalke, ki je oznanjal nevarnost. V trenutku, ko sva skočili v vodo, je zapihal močan veter. Morje je postalo razburkano. Slišati je bilo kričanje otrok, bil je napet trenutek, a bolj za moje starše kot za naju. Vodni park je poneslo v zrak kot raketo v vesolje. Oči je skočil čez stol, podrl mizo, se udaril v koleno in se spotaknil ob kamenj, ker je želel čim prej priti da naju. Misлил je, da sva v vodi pod raztrganim parkom. Presenečen je bil, ko je opazil, da sva priplavalali do obale, še preden je skočil v vodo. Spomnim se veselja staršev ob pogledu na naju in tresočih rok, ko sta naju oči in mamica objela. Naslednji dan smo šli s prijatelji na ogled po plaži. Veder je ruval celo drevesa, jadrnice so bile prevrnjene, vodnega parka pa sploh ni bilo, obtičal je daleč stran na drevju. Lastnica parka naju je z Brino prišla obiskat, da bi se prepričala, če sva živi in zdravi. Vrnila pa nama je denar, ki sva ji ga dali za vstopnino na park. Vsaki je vrnila pet evrov, a Brina je dobila novejši bankovec, kar se mi je zdelo nedopustno. Mama mi je denar zamenjala tako, da sva z Brino imeli enakega.

Z Brino nisva doživeli dogodivščine s takim strahom kakor starši. Ko se spomnim na to, se nasmejim, ker mi je bil bolj

pomemben denar, medtem ko so starši to obravnavali kot najhujši dan v življenju.

Zala Teran, 6. b

LAČEN KOT VOLK

Smo 6-članska družina in nemalokrat otroci »ušpičimo« kaj, kar staršem ni všeč. Tako nas je med počitnicami pičilo, da gremo v gozd nabirat jagode. Vsi štirje smo korajžno odkorakali novim doživetjem naproti. Kar hodili smo, saj je bil gozd pravljичno lep, jagode pa so nas vabile kot živordeči bonboni. Ptičje petje se je v naših radovednih ušesih spremenilo v čudovito glasbo. V uživanju vseh naravnih lepot smo se uspeli izgubiti in niti sanjalo se nam ni, iz katere smeri smo prišli. Potem pa PANIKA! Oči sem imela velike kot sova, slišala sem svoje bitje srca, ki je donelo kot oddaljen vlak bum-bam, bum-bam. Pogledala sem po ostalih, ista slika, s tem da je brat komaj izdaval, da je lačen kot volk, sestra je »težila«, da jo zebe kot mačka, mlajši brat pa je cmokal s suhimi usti, da je žejen kot pes. Vsi smo se tresli kot potres. Strah je dobil še večje oči, ko je v grmovju zašumelo, kot bi nekdo legel v listje. Otrpnili smo, kot bi nam zaledenela kri. »Medved je«, pravi starejši brat, »slišim kako diha«. »Ne, gozdni mož je,« slišim, da se nam smeji. Tedaj sem se kot najstarejša opogumila in pokukala v grmovje. »Ojoj!« sem zavpila, »te roke sem pa nekje že videla, pa te noge tudi, le kakšna je glava?« Takrat pa kot strela z jasnega zaslišimo znan glas. Ta glava je tista, ki jo skrbi za vas, te noge so tiste, ki tečejo za vami, te roke so pa tiste, ki vas bodo veselo objele. Kot koklja, ki skriva svoje piščance pod peruti, tako smo stekli v topel objem našemu očiju, ki nas je že kar precej časa iskal v gozdu.

Doma pa se je zgodba nadaljevala, saj smo jedli kot volkovi, grelimo se kot mucki, pili kot kužki, srčki pa so na bili počasi in tiho kot stara stenska ura.

Aja, pa še dobro, da je bila mami v službi :).

Meta Katana, 6. bb

Tara Šmigič, 3. a

BILO ME JE SRAM

Vsak od nas je že doživel neprijetno izkušnjo, nekaj, kar mu ni bilo všeč. Vsakdo je že srečal svojo simpatijo in je od sramu zardel. Tam, kjer je bilo pa mene najbolj sram, pa se bom ustavila in neprijetno izkušnjo opisala.

Bilo je prazničnega decembra, ko nas je obiskal zadnji dobri mož dedek Mraz. V gasilskem domu Bistrica so ga v ta namen otroci iz bližnje okolice razveselili z dramsko igro. Ves čas, že par dni prej, sem bila zelo vznemirjena, vesela in polna pričakovanj, saj sem si od njega želela prav taka darila, kot sem mu jih napisala v pisma. Vedela sem, da je moje pismo vzela mož s sivo kučmo in belo brado, ker je z okenske police poleg pisma vzel tudi piškot in popil kozarec mleka. Po predstavi pa se je zgodila moja največja mora. Predstavo sem si ogledala z mamico, očijem, teto Klavdijo in bratrancem Davidom. Ko smo se vračali domov, mi je David postavljala neprijetna vprašanja: »Ali ti misliš, da dedek Mraz res živi pod Triglavom in da ga lahko vidiš le en dan v letu?« »Ali res verjameš, da obdari vse otroke v eni noči?« »Kako misliš, da je sploh prišel od tako daleč?« Ugovarjala sem: »S sanmi, kako pa!« V smehu me vpraša: »Kako pa bi prišel s sanmi, če pa ni snega?« Zatem mi je pojasnjeval še, da ima umetno brado in lase, da so dedki mrazi naši starši ... Ker mi je zelo nazorno vse pojasnil, sem dojela resničnost, ob vsem tem pa je bilo najtežje prenašati Davidov smeh. Takrat sem doživela občutek sramu in to samo zato, ker sem verjela v pravljico.

Občutek takrat je bil povezan z največjo grozo, ki sem jo doživela. V podobnem položaju se res ne bi več rada znašla. Če pa se mi podoben neprijeten dogodek pripeti, ga bom lažje obvladala, saj z leti pridobivam izkušnje.

Zala Teran, 6. b

BILO ME JE SRAM

Ljudje v življenju delamo napake. Ob nekaterih se smejimo, druge so žalostne, zaradi nekaterih dejanj pa nas je sram. To je neprijeten občutek, ki ga vsak človek doživi vsaj enkrat v življenju. Tudi mene je že bilo sram.

Bilo je v drugem razredu, ko sem začela sama hoditi domov. Dan je bil sončen in po poti proti domu sem razmišljala, kaj bom delala popoldan. Lahko bi se vozila s kolesom, rolala, šla na sprehod v gozd ... Vstopila sem v blok in šla po stopnicah navzgor. V rokah sem imela

pripravljen ključ vhodnih vrat. Prišla sem do vrat in poskušala odkleniti. Pa ni šlo. Zdelo se mi je čudno, zato sem pozvonila. Takrat pa sem zaslišala korake in neznan glas. Vrata je odprla soseda. Od sramu sem se obrnila in hitro stekla nadstropje višje. Zgrešila sem vrata. Bilo me je tako zelo sram. Sram je bil še večji, ker sem brez besed pobegnila.

Ko se je mami vrnila iz službe, sem povedala, kaj se mi je zgodilo. Pogovorili sva se in obljubila sem ji, da se bom opravičila. A kar nisem zbrala poguma. K sreči sem naslednji dan srečala sosedo in me je ogovorila. Pogovorili sva se in vse je bilo spet po starem. Občutek sramu je izginil.

Naučila sem se, da ljudje delamo napake in da nas je včasih sram, ampak resnica in iskrenost vse to popravita in postavita na svoje mesto.

Brina Ahačič, 6. a

BILO ME JE SRAM

Sram je občutek, pri katerem se ne počutiš prav dobro. Takrat bi vsak najraje videl, da bi bil sam in da se ti nihče ne bi smejal. Tak občutek sem imel tudi jaz.

Najbolj me je bilo sram, ko smo s prijatelji igrali nogomet na nogometnem igrišču v Bistrici. Razdelili smo se v skupine po pet igralcev in igrali turnir od četrtfinala do finala. Igrali smo 20 minut. Bil sem v ekipi z Lukom, Mihom, Jakom in Žanom, ki je bil naš vratar. Naš najboljši igralec in kapetan je bil Jaka. V četrtfinalu smo premagali nasprotno ekipo s 5:0, v polfinalu pa s 3:1. V finalu smo igrali proti ekipi, v katerem so vsi fantje trenirali nogomet. Tekma je bila težka, saj smo po osemnajstih minutah izgubljali z 2:1. Ker sta bili do konca le dve minuti, smo morali napadati. Jaka je prodiral po levi strani in lepo podal meni. Kar naenkrat sem se znašel pred nasprotnim golom. Ker te žoge nisem pričakoval, sem slabo reagiral in se ob žogo spotaknil. Tako nisem zadel in sem sam pristal v голу. Nato je bilo tekme konec. Tako smo zaradi mene izgubili in vsi so se mi smejali. Takrat me je bilo zelo sram, saj če bi takrat zadel, bi streljali kazenske strele in ker imamo dobre strelce, bi verjetno zmagali.

Iz te moje izkušnje sem se naučil, da se ni lepo norčevati iz drugih, če kaj naredijo narobe ali pa se jim zgodi nezgoda. S tem ga lahko močno užališ in prizadeneš.

Erik Koder, 6. b

Tržič, mesto lepih misli in želja – kako dobro ga poznate? Preizkusite se v kvizu.

1. Kdaj je bil v Tržiču usoden požar?

- a) 1670
- b) 1811
- c) 890

2. Kateri dve reki tečeta skozi Tržič oz. ob Tržiču ?

_____ in _____

3. Ali je Kurnikova hiša prestala požar in koliko je stara?

(dva odgovora)

- a) Da
- b) Ne
- c) Okoli 300
- d) Okoli 100

4. Kako se je imenoval srednjeveški grad nad sv. Jurijem?

(več odgovorov)

- a) Gutenberg
- b) Hudi grad
- c) Grad Kamen
- d) Blejski grad

5. Kdo je začel graditi Ljubeljski predor ?

N_____

6. A) Kdo je ustanovil Peko ?

- a) Vojteh kurnik
- b) Borut Sajovic
- c) Peter Kozina

6. B) Kdaj je bil ustanovljen Peko?

- a) 1983-2016
- b) 1913-2016
- c) 1903-2016

7. Kdo je ustanovil BPT (bombažno predilnica in tkalnica)?

- a) Glancman _____
- b) Peter Kozina
- c) Polak _____

8. Kaj je na Tržiškem grbu?

- a) Žaba
- b) Firbc okn
- c) Obzidje (gradu)

9. Kaj na Gregorjevo spuščamo v vodo?

- a) Stiropor
- b) Ne pridne Gregorje
- c) Gregorčke

10. Kaj so delali v tovarni Tokos?

- a) Omare
- b) Kose in srpe
- c) Bombaž

11. Kako naj bi Tržič nastal? (po legendi)

- a) S petelinom in zmajem
- b) Z volkom
- c) S kozo

12. Koliko javnih ustanov sodeluje v projektu Tržič - mesto dobrih misli in želja?

- a) 13
- b) 9
- c) 3

13. Katera misel je projekta je izbrala vaša šola?

- a) Sočloveka ne obsojaj, raje mu pomagaj.
- b) Na poti se ne ustavljal, hodi naprej.
- c) Nasmeh nič ne stane, a čudežno deluje.

Avtorji kviza Gašper Pretnar, 6. c, Tija Stritih, 6. a,
Peter Srečnik, 6. a, Loti Mlakar, 6. c

1

	2		3	1	
	1	2			4
4					
3			5	2	
		6	4		

2

			1		
			2		
1		6	4		
4	2				
		5		2	3
	3	5		1	

3

		2	6		
		3	1	2	
4					
		5		4	
	6		4	3	
2				6	

4

		4	1		3
			6		2
3				6	5
	2	5			
					1
5					

5

	7			6	3	4	
2			1	7	3	8	
6	5	3		9		7	
			9		1	6	3
5	3	1		8		2	9
9	4		3		5		
	2	7		1		4	6
3			8	6	4		7
4	6		7			1	

Nuša Polajnar, 5. b

Ula Meglič, 5. b

IME IN PRIIMEK, RAZRED	TEKMOVANJE	DOSEŽEK	MENTOR
Gal Pavel Pazlar, 8. a	FESTIVAL INOVATIVNIH TEHNOLOGIJ - DRŽAVNO TEKMOVANJE DIGITALNA FOTOGRAFIJA	ZLATO PRIZNANJE - 1. MESTO	Dina Pintarič
	NATEČAJ IZ FOTOGRAFIJE KOT POGOJ ZA UVRSTITEV NA DRŽAVNO TEKMOVANJE	1. MESTO - ZMAGOVALNA FOTOGRAFIJA ZA OŠ	Dina Pintarič
Krištof Zavrl, 9. b	DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ ZNANJA NEMŠČINE ZA DEVETOŠOLCE	ZLATO PRIZNANJE	Mateja Žnidaršič
Zala Šarabon, 8. a	DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ SLOVENŠČINE ZA CANKARJEVO PRIZNANJE	ZLATO PRIZNANJE	Andreja Kosec
Alja Štular 5.b	DRŽAVNO TEKMOVANJE V ZNANJU MATEMATIKE	SREBRNO PRIZNANJE	Meta Vester
Ana Frantar 8.a	DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ ZNANJA O SLADKORNI BOLEZNI	SREBRNO PRIZNANJE	Ana Mrgole
Andraž Šitar 8.b	DRŽAVNO TEKMOVANJE V ZNANJU MATEMATIKE	SREBRNO PRIZNANJE	Tatjana Lah
	DRŽAVNO TEKMOVANJE V ZNANJU ANGLEŠČINE	SREBRNO PRIZNANJE	Tjaša Švab
Blaž Pogačnik 9.a	DRŽAVNO TEKMOVANJE V ZNANJU ANGLEŠČINE	SREBRNO PRIZNANJE	Tjaša Švab
Eva Iskra 9. a	DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ ZNANJA O SLADKORNI BOLEZNI	SREBRNO PRIZNANJE	Ana Mrgole
Iza Studen, 9.b	DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ ZNANJA BIOLOGIJE	SREBRNO PRIZNANJE	Nataša Bergant
Klara Šlibar 5.b	DRŽAVNO TEKMOVANJE V ZNANJU MATEMATIKE	SREBRNO PRIZNANJE	Meta Vester
Klemen Aljančič 5.b	DRŽAVNO TEKMOVANJE V ZNANJU MATEMATIKE	SREBRNO PRIZNANJE	Meta Vester
Lara Malovrh, 9. a	PODROČNO TEKMOVANJE IZ ZNANJA ZGODOVINE	SREBRNO PRIZNANJE	Mateja Žnidaršič
	DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ ZNANJA O SLADKORNI BOLEZNI	SREBRNO PRIZNANJE	Ana Mrgole
	DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ ZNANJA LOGIKE	SREBRNO PRIZNANJE	Gasper Žun
Laura Gorenc, 4. k	VESELA ŠOLA	SREBRNO PRIZNANJE	Marija Bohinjec
Marta Langus 7.a	DRŽAVNO TEKMOVANJE V ZNANJU MATEMATIKE	SREBRNO PRIZNANJE	Majda Fiksi
Nataša Umek 8.a	DRŽAVNO TEKMOVANJE V ZNANJU MATEMATIKE	SREBRNO PRIZNANJE	Majda Fiksi
Nika Mencej 8a	DRŽAVNO TEKMOVANJE V ZNANJU MATEMATIKE	SREBRNO PRIZNANJE	Majda Fiksi
Primož Lah, 9. b	DRŽAVNO TEKMOVANJE V ZNANJU MATEMATIKE	SREBRNO PRIZNANJE	Mihael Zaletel
	DRŽAVNO TEKMOVANJE V ZNANJU ANGLEŠČINE	SREBRNO PRIZNANJE	Melita Učakar
Tilen Legat 8.b	DRŽAVNO TEKMOVANJE V ZNANJU ANGLEŠČINE	SREBRNO PRIZNANJE	Tjaša Švab
Žiga Roblek, 8. a	DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ ZNANJA FIZIKE	SREBRNO PRIZNANJE	Silva Bohinc
Dramski krožek predmetne stopnje	SREČANJE OTROŠKIH IN MLADINSKIH GLEDALIŠKIH SKUPIN SLOVENIJE	PRIZNANJE ZA SODELOVANJE NA DRŽAVNI RAVNI	Marija Bohinjec

Vso srečo ti želim ...

FESTIVAL INOVATIVNIH
TEHNOLOGIJ 2017,
GAL PAZLAR OŠ BISTRICA

Nagradni fotografski natečaj
»Priateljstvo«

1. mesto - Gal Pavel Pazlar, 8. a

ZLATO PRIZNANJE

Državno tekmovanje v digitalni fotografiji

1. mesto - Gal Pavel Pazlar, 8. a

ZMAGOVALNA KOLEKCIJA

Državno tekmovanje v digitalni fotografiji